XII. évfolyam, 35. szám
1956. augusztus 30.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

KEZDŐDIK AZ ISKOLAÉV

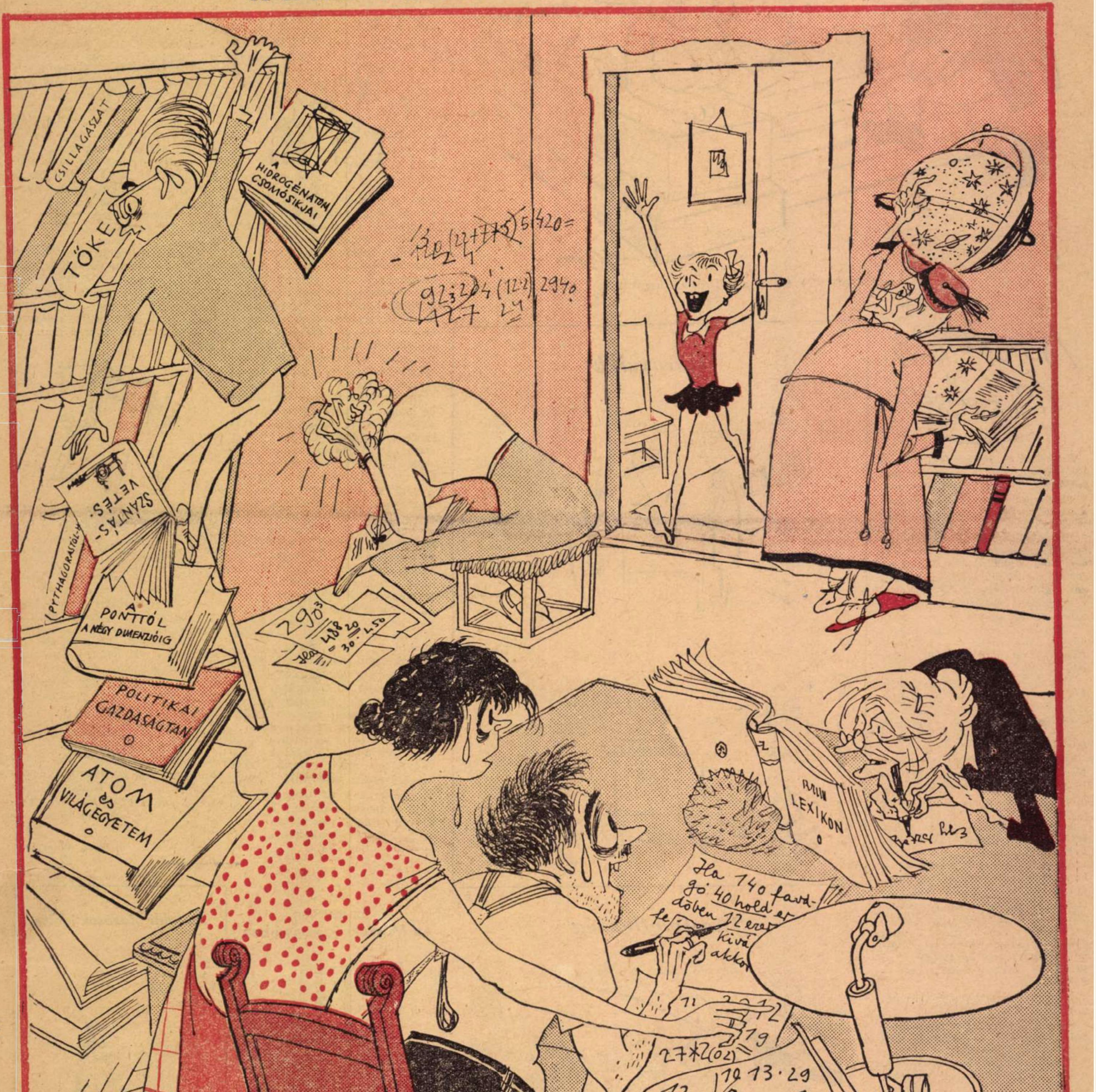
CSILLAGÁSZAT
TŐKE
A HIDROGÉNATOM CSOMÓSIKJAI
SZÁNTÁS-VETÉS
PYTHAGORASTÓL-
A PONTTÓL A NÉGY DIMENZIÓIG
POLITIKAI GAZDASÁGTAN
ATOM és VILÁGEGYETEM
LEXIKON
5 420 =
2940
Ha 140 fard-
gó 40 hold er-
döben 12 ere
fe
kivá
akkor
gépvonta
eke hány
fordulatnámot
13·29
12·2
42
180·20
27
Szűr

— *Abbahagyhatjátok az előkészületeket! A miniszter bácsi megígérte, hogy könnyebb lesz a tananyag…*

John Bull az Operában

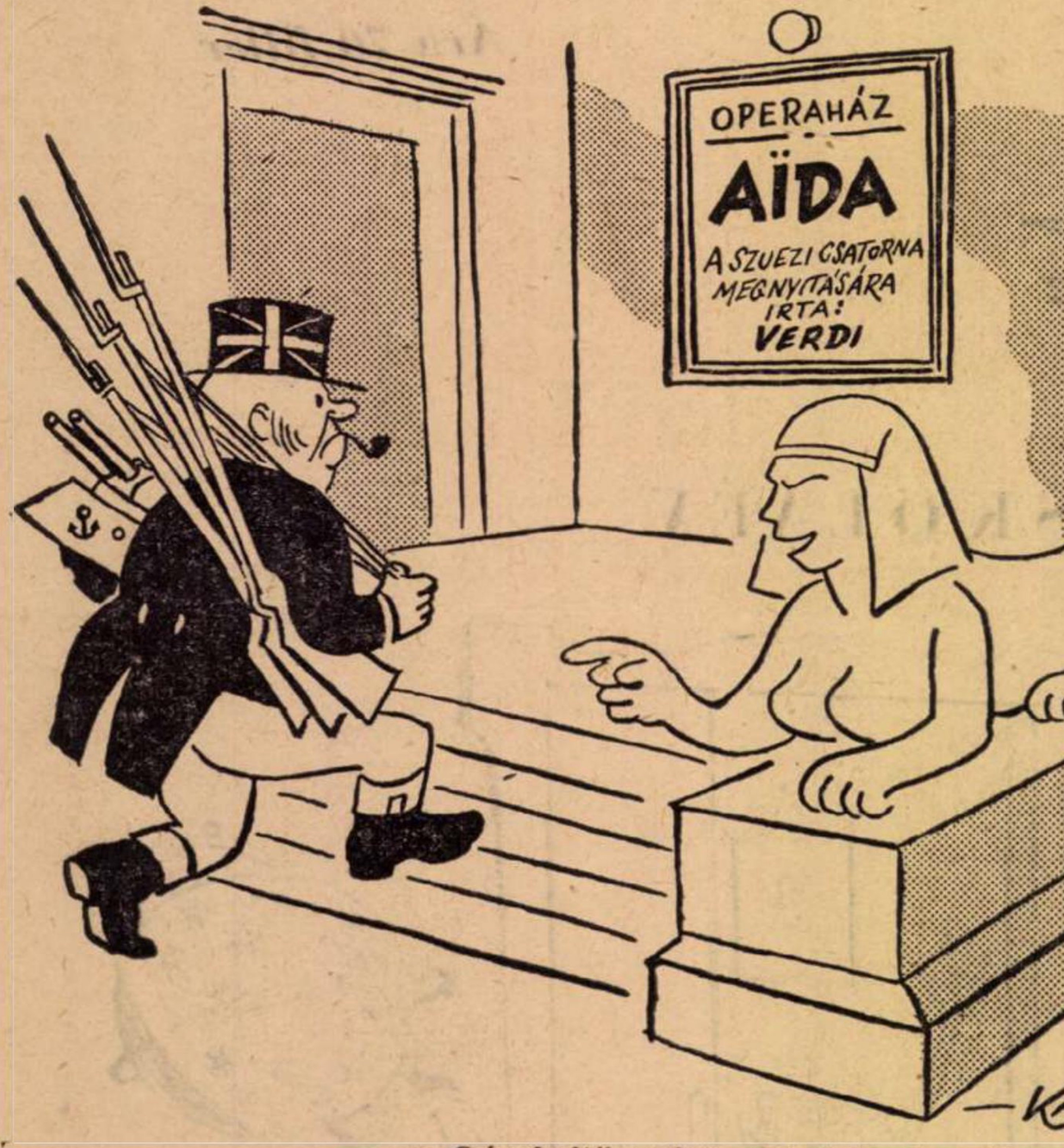
OPERAHÁZ
AÏDA
A SZUEZI CSATORNA MEGNYITÁSÁRA IRTA: VERDI
Kaján

— Szíveskedjék ezeket a ruhatárban hagyni!

A Költő és a szerelem

Icukát egyszerűen imádom. Icuka gyönyörű, majdnem mindene hamvas és ő is szeret. Engem is szeret. De sajnos, Albertet is szereti. Albert egy atléta olyan mellkassal, mint egy felfújt léggömb. Nagyon erős, mindent felemel, ami a kezeügyébe kerül, hogy szédítse Icukát. Én, — ami testi felépítésemet illeti —, maximált adagokkal rendelkezem. Pontosan annyi hús van a csontjaimon, hogy azokat mindenütt eltakarja. A mellkasom pontosan annyi levegőt tud befogadni, amennyi a következő lélegzésig elég. Nincs többre szükségem.

Albert rohamsisakkal a fején, derékig érő vízben két másodperc alatt futja a száz métert. Én tegnap másfél óra alatt értem a Nyár utcától a Keletiig és így is egy teljes órám volt még a vonatindulásig. Albert egy fejjel magasabb mint én, egy olyan fejjel, amelynek csak térfogata van, de köbtartalomra már nem tellett. Bezzeg az én fejem! Abban hemzsegnek a gyönyörűbbnél gyönyörűbb gondolatok és a szám agyközpontom szűk keresztmetszete. Ha gondolkodom, egyszerre szoktam írni és beszélni. Körmondataim mint aranyintarziás mézfolyó áramlanak Icuka rózsás fülecskéjébe. Ezért szeret engem Icuka és azért Albertet.

Nekem borzalmas ez az állapot és Albertnek sem kellemes. Csak ő jobban bírja fizikummal. Viszont Icuka remekül érzi magát ebben az állapotban. Mindig hármasban járunk. Nem merjük Icukát egy pillanatig sem egyedül hagyni a másikkal. Icukában megbízunk, de egymásban már nem. Icuka ilyenkor belémkarol és hol Albertra néz, ha az úgy mellékesen felemel valamit, vagy valakit, hol rám, ha megszólalok.

Igy gyötrődünk Albert és én közel két éve. Egyébként talán jó barátok lehetnénk, dehát Icuka miatt ez lehetetlen. Szégyenlem, de sokszor visszaélek Albert jámbor butaságával. Szabadon gúnyolom, mert tudom, hogy gyengeségem megvéd vele szemben. Ilyenkor Icukával együtt nevetünk rajta. Ő tehetetlen dühében kitép egy gázlámpát csövestől, vagy valami ilyesmit. Sajnálom Albertot. Szegény fiú...

De azért én is szenvedek. Miért nem választ már közülünk Icuka? Albert majd vígasztalódik. Megbeszéltem Alberttal az ügyet. Nem akarok semmit szegény fiú háta mögött csinálni. És egy délután, mikor hármasban voltunk, feltettem Icukának a kérdést:

— Icuka, Albert és én nem bírjuk már ezt az állapotot. Most, itt, azonnal döntsön: melyikünket választja.

Icuka összeráncolta márványsima homlokát. Gondolkodott.

— Hát jó. Azt választom maguk közül, aki szebbet álmodik rólam.

És rámnézett. Elöntött a boldogság. Icuka, nincs kétség, választott. De nem akarja megbántani Albertot. Mindjárt megbeszéltük a feltételeket. Albert kissé bárgyún mosolygott és mindenhez helyeselt. Szegény fiú.

Este későn feküdtem le. Megírtam az álmomat és betanultam. Lehet, hogy tisztességtelen eljárás; de Istenem: szerelemben a cél szentesíti az eszközt.

Keveset aludtam, mégis vidáman ébredtem. Egyszerre érkeztünk Alberttal Icukáékhoz a Rózsadombra. Icuka már várt bennünket. Nagyon izgatottak voltunk mindhárman.

A kertbe mentünk, ahol két kényelmes karosszék volt előkészítve. Abban fogjuk megálmodni Icukát. Az egyikbe én, a másikba Albert ült és behunytuk a szemünket. Icuka lábujjhegyen kihozta a grammofont és feltett egy altatódalt. Bogár repdesett a fejem körül. Zümm..., zümm...,

z... z... z... z...

Tündérkertben jártam Tündéricukával. Tündérpatakból tündérvizet ittunk. Tündéricuka megcsókolt és imádott. Ha lehet még jobban, mint az életben. Nyomába sem jöhetett a tegnap megírt álmom ennek a mai, valódinak.

Dobogó szívvel ébredtem. Hol van az én Tündéricukám... És hol van Albert?! Őrültként rohantam az üres kertből a házba:

— Icuka, Albert!... — üvöltött belőlem a kétségbeesés. Icuka mamája jött elő valahonnan:

— Ne bömböljön Rudolf kedves, úgyis fáj a fejem. Rumlis ez a nap. Ja, el ne felejtsem. Icuka azt üzeni, hogy maga győzött. Ez az Albert még aludni sem tud, nemhogy álmodni. Az egészet láttam az ablakból. Amig maga édesen aludt, ez csak fészkelődött, egyszerre felugrott és, — tudja, hogy mindig fel kell neki valamit emelnie —, felkapta az ölébe Icukát és elcipelte. Valami olyat kiabált vissza, hogy az anyakönyvvezetőhöz mennek. Icuka rendkívüli módon bánatosnak látszott. Na, de üljön már ide mellém, és mesélje el, mi szépet álmodott Icukáról?

Deák Gusztáv

Ismeretlen ismerősök

Budapest az ismeretlen ismerősök városa. Munkába menet, vásárlásnál, utcai forgalomban, megszokott időpontokban ugyanazok az arcok. Ismeretlen ismerősök.

Ha aztán nem a megszokott helyen találkozunk, még zavarba is jövök. Hová tegyem, hová tegyem, töprengek sokszor, ha azzal, akivel reggel a hatoson rendszeresen együtt utazom, délután máshol találkozom.

Vagy a villamoskalauzzal, postással, közértessel — civilben. Kínok kínja, míg rájövök, hogy hol láttam már őket.

Némelyik ilyen ismerőssel már köszönő viszonyban is vagyok. Egyszer elkezdtünk köszönni egymásnak, csak azért, mert ami biztos, az biztos, hátha amúgy is ismerjük egymást.

Hatással is vagyunk egymásra. Munkába menet a találkozás helyéből következtetünk az időre, hogy késő van e már, vagy még ráérünk.

Legutóbb is sajnálatos félreértés okává váltam, ilyen találkozás alkalmával.

Az mindenkivel előfordul néha, hogy a reggeli programban nem jön ki a lépés, forró a kávé, elszakad a cipőfűző, vagy ilyesmi. Tény az, hogy valamivel később indulhattam el hazulról, mert akivel csak a villamosmegállónál szoktam találkozni, már itt tartott — ő is munkába menet — a ház előtt.

Ránéztem és ezt gondoltam magamban:

— Hű, ha ezzel a vöröshajúval még itt találkozom, akkor már késő lehet.

Azzal meggyorsítottam lépteimet. (Be is értem az üzembe, időben.)

Ő is rámnézett.

— Oh, ha ezzel a nagyorrúval már itt találkozom, akkor még korán lehet —, ezt gondolhatta, mert lassabbra fogta lépteit.

Másnap a kávé megint forró volt, ugyanott találkoztunk. Most másodmagával jött.

Rámnézett, majd odaszólt kollégájának:

— Te, siessünk, tegnap is elkéstem...

Csontos Mihály

Hiánycikk

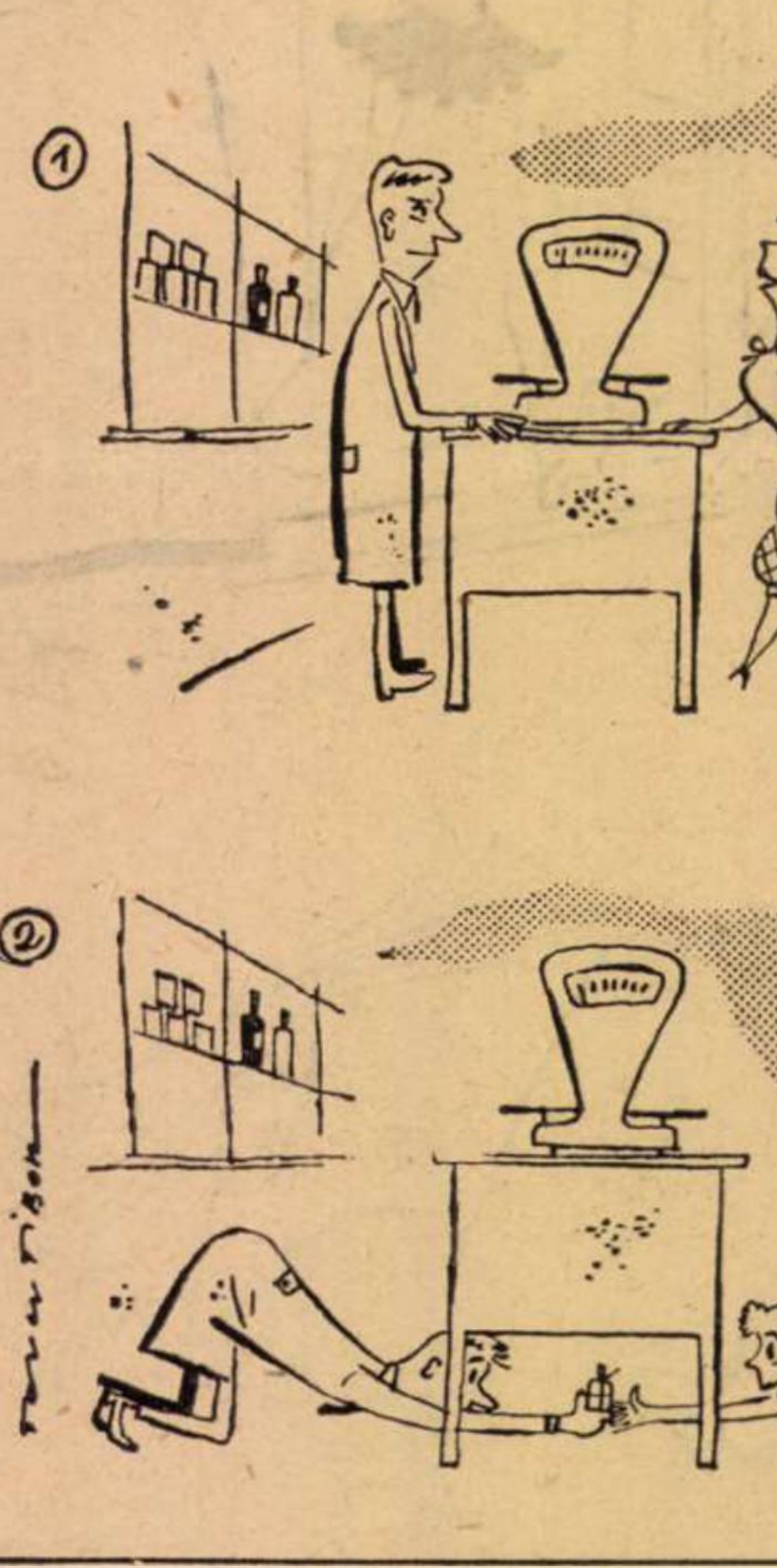

Türelmetlenség

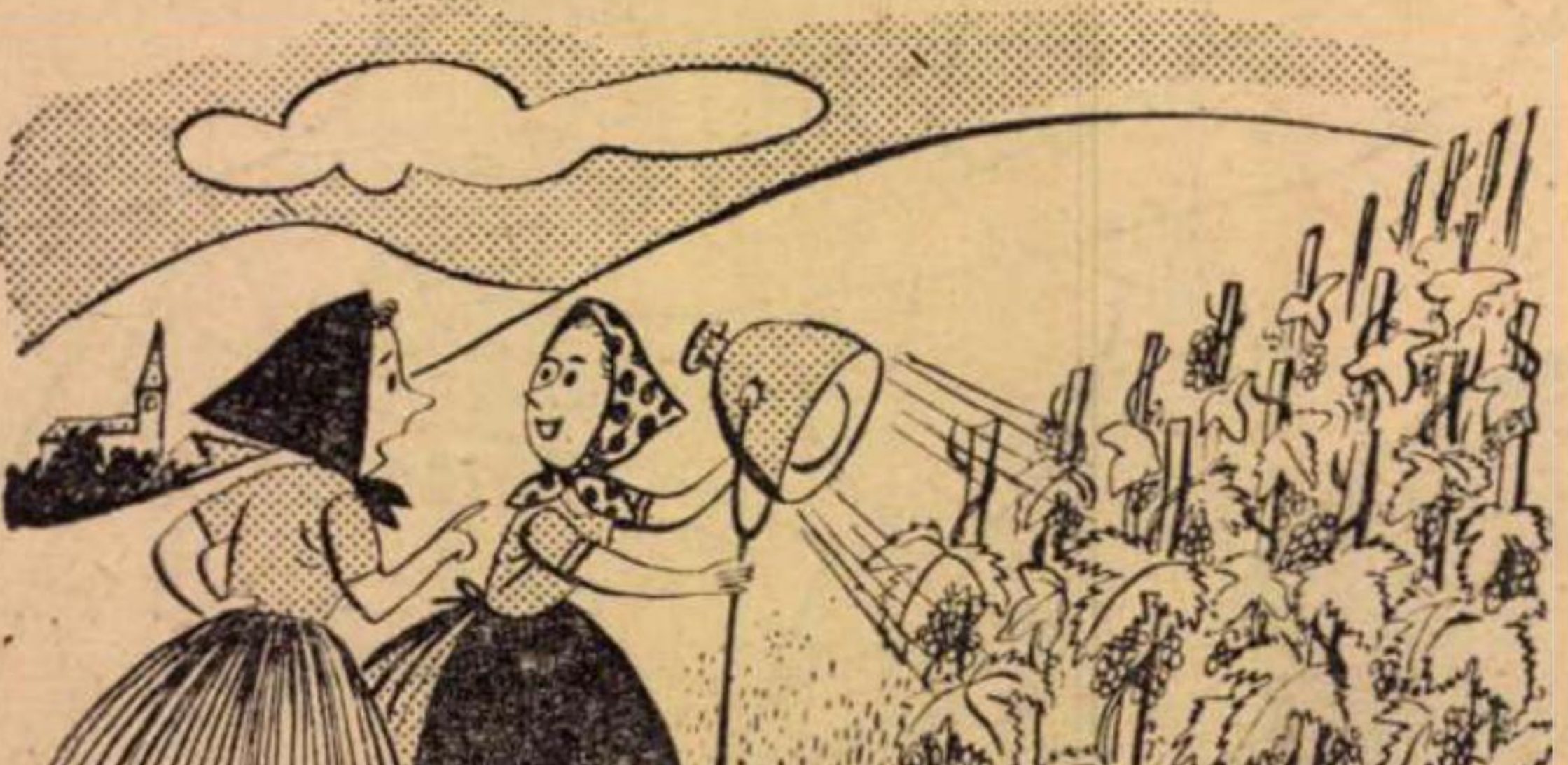

— Mit csinálsz Julis?

— Azt mondta a Jani, hogy szüret után elvesz!

Ez így van a Műszaki Faárugyárban

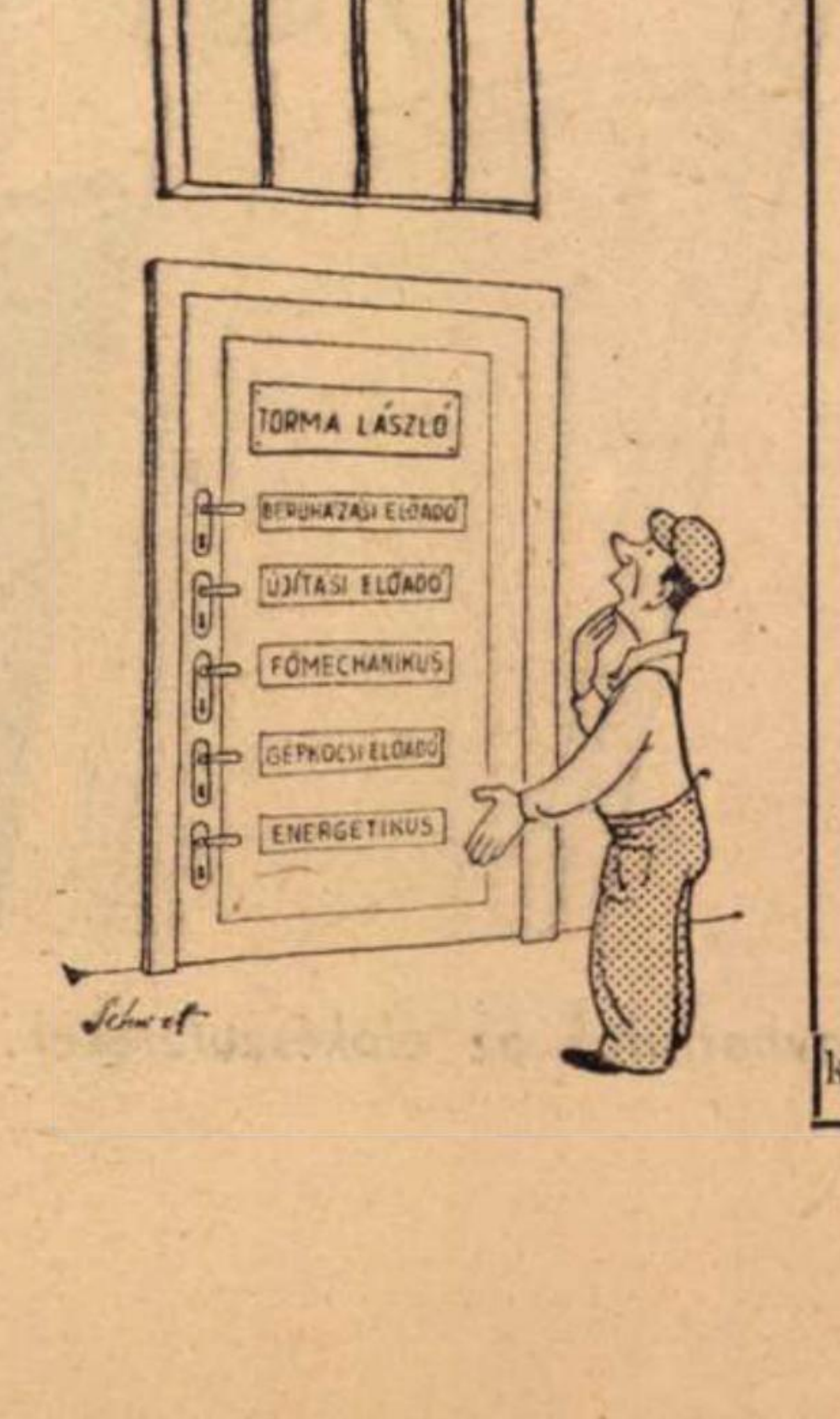

Külföldi utazások idején

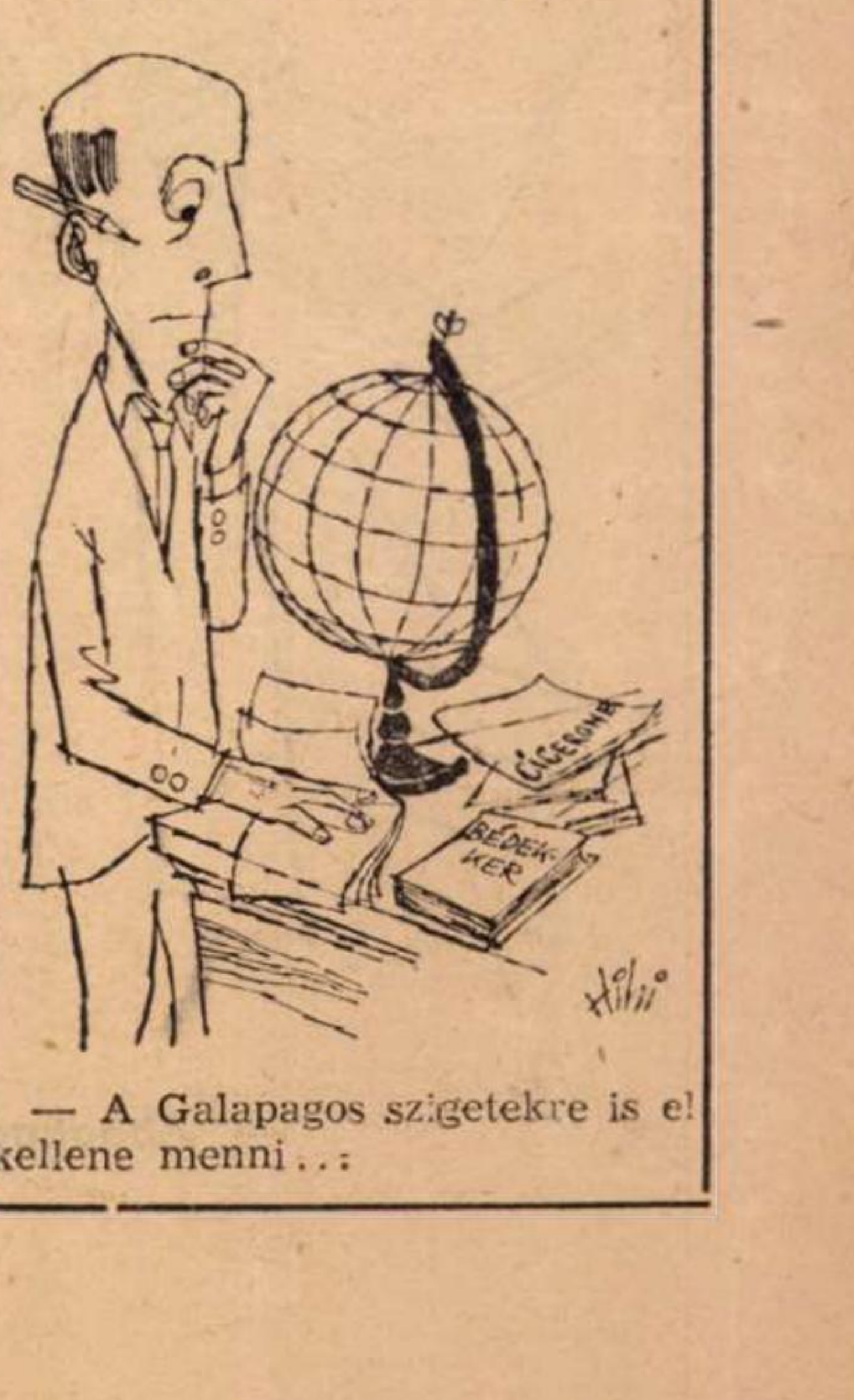

— A Galapagos szigetekre is el kellene menni...

A humor mesterei

Krúdy Gyula:

Ismerősömet megseprűzték

Testvér, bácsi, szerető és vőlegény volt Márton körülbelül tizenöt esztendeig, amíg a legkisebb Szimetri-lány is megnőtt, megvénült, megcsúnyult. Márton hat Szimetri-lányt udvarolt végig. De a legenda szerint még az öreg Szimetrinénél kezdődött a dolog. Kis városban laktak, unatkoztak, egymásra voltak utalva. Márton a szomszédban lakott és estenkint a lányoknál melegedett, amíg azok nőttek, növekedtek. A lányok megszokták, egymástól tanulták — vagy tán még az anyjuktól látták? —, hogy Mártont szeretni éppúgy kötelességük, mint rendbe hozni fehérneműjét, kinyomkodni a pattanásokat a nyakán, megkötni a kravátliját, véle templomba, ligetbe, temetőbe sétálni s engedelmeskedni!... Egyszer baj volt Judittal, a harmadikkal. Egy táncmesterbe bolondult bele Márton helyett. No, de el is püfölték a testvérei. Az örökös leányillatban, alsószoknyavilágban, selyem hajak simogatásában Márton meggömbölyödött, kihízott az uzsonnákon és a leánytenyerek simogatásától. Köpcös, sörtés, oktondi, nem csodálkozó és tán nem is nagyon gondolkozó fiatal ember lett. A városnál volt hivatalban, vasárnap most már kuglizni járt a kollegáival, részegeskedni a feljebbvalóival, udvarolt a főnökei feleségeinek, egy módos özvegyasszonyhoz járt kosztolni, piros-fehér zsebkendőt viselt a mellényében, tavaszkor sárga cipőt húzott, télen medvevadásznak öltözött leginkább a töltött káposztát szerette, megitta a kertibort, de sohasem felejtette el megemlíteni, hogy a pezsgőt jobban kedveli. „Cicc!” mondta foga között midőn kövér asszonyt látott, a csizmadia-bálon őt is megverték a többi betolakodott urakkal: huszártisztekkel együtt s ez némi nevezetességet kölcsönzött személyének: barátai lettek, akikkel együtt kapta az ütlegeket, a serházban néha a huszártisztek asztalához húzódott. S így teljesen elfelejtette a Szimetri-kisasszonyokat.

Bármely életbiztosító társaság szívesen spekulál vala Mártonnal. Teljesen bizonyosnak látszott, hogy majdnem örökké él, betegség nem bántja, lárma, katasztrófa nélkül éri el a dermedt telet, amelyben fellobban még a láng, ha jól táplálkozott és erejét nem pazarolta.

Majd eljönnek az öreg emberhez a fiatal nők, hogy megmelengessék macskatalpukkal, simulékonyságukkal. Márton rekedten, táncos, felhevült öreg ember módjára kapkod majd a tavasz szoknyái után — amint ez már az életben szokás.

Azonban baj történt Mártonnal. Jegyes lett. Gyűrűt váltott a polgármester lányával. Az egész város lázban. Márton jó helyre nyomta magát, mondták. S akkor felkerekedtek a tönkretett, megvénült, elpuskázott életű Szimetri-kisasszonyok és számon kérték Mártontól a múltat.

Ravasz tervet eszeltek ki a bosszúhoz. Boldogan mosolyogva meghívták magukhoz Mártont, mielőtt végképpen házas lenne, áldozzon egy estét ifjúkori szeretőinek. A hat leány s az öreg asszony egy városvégi házikóban élt, varrásból tengtek-lengtek, ámde Márton tiszteletére olyan vacsorát csaptak, hogy a kémény azt hitte, megbolondultak, mindenüket megsütik.

Márton ekkor már többnyire szalonkabátban járt. A lányok megnézték elölről, hátulról, megforgatták, megtapogatták, az ingét, harisnyáját mustrálták, kifogásolták a korpát hajában, még a torkába is belenéztek. Márton igen öntudatosan ült, lábát keresztbe rakta, kesztyűjét lassan vonta le s nem csodálkozott, hogy az öreg asszony elkapja a kezét s megcsókolja. Természetesen igen jól evett, bőségesen ivott, háromszor is vett a töltött káposztából, megdicsérte a fánkot, megsimogatta a Lenke kezét, csak a jamaikai rumot kifogásolta. A mellényzsebéből fogpiszkálót vett elő, amelyről elmondta, hogy csak azért hordja magánál, mert ritka háznál tartanak igazi, jó keményfából való fogvájót.

— A puhafa nem ér semmit — mondta és hátradőlt, mint Zrínyi Miklós a fodrászbolt cégtábláján.

Ekkor Lenke azt kérdezte, vajon csiklandik-e még a dereka Mártonnak, mint abban az időben, amikor a szénapadláson hancuroztak és Márton szent esküvéssel megfogadta, hogy ha Lenkét nem, akkor Ilonkát, ha Ilonkát nem, akkor Máriát, ha Máriát nem... akkor valamelyik Szimetri-kisasszonyt feleségül veszi, hogy a dolgokat rendbehozza?... Csiklandik-e még Mártonnak például a hónalja?

Márton eleinte komolyan tiltakozott. Végre is, városi tisztviselő. Ami volt, az elmúlt. De a lányok körülvették, kérték, erőszakolták: Márton levetette a szalonkabátot és ingujjban foglalt helyet a dívány közepén.

Először Lenke, a legidősebb Szimetri-kisasszony kezdte. Végigcsiklandozta a Márton úr derekát, hátát, mellét. Márton úr mosolygott.

— Ne bolondozzatok velem! — dünnyögte jólesően.

Aztán Ilonka is segített nénjének. A leány ujjai, mint a tüzes vasak vágodtak Márton úr kövér hátába.

— Ejnye... — ellenkezett Márton úr.

De már csipkedte, csiklandozta Márta is. Egy cseppet sem volt mulatságos a dolog. Különösen akkor nem tetszett Mártonnak az állapot, amikor a lányok kacagással a díványra hengerítették kövér testét.

— Gyerekek. Vacsora után! Mégsem illik! — védekezett Márton.

De a lányok csak kacagtak, ölelték, tépték, csípték, csiklandozták a kövér embert. Lehúzták az ingét.

— Ó, milyen fehér! — sikkantott egyik.

Lerántották a cipőjét.

— Ki mossa a lábod mostanában? — kérdezték.

Lehúzták a ruháját. Most már ütötték és verték, mert megvadultak e szegény elhagyott, elkeseredettek. Most már rikoltottak és vihogtak ezek az elárvult madarak.

— Mindenünkből kievett — jajgatta az öreg asszony.

— A becsületünk — vijjogott Lenke.

Judit sírt:

— A táncmesterem.

Tépték, nyúzták, csikarták, marták, harapták, szúrták Mártont. Az egyik kéz a szemét tolta, a másik az orrát s száját befogta, egy karmolva a fülére kapaszkodott, egy meg a nyakát szorongatta... Ismerte ezeket a kezeket mind, hisz valaha ezekből a kezekből evett, mint a galamb.

Félig holtan, mezítelenül futott ki a kis házból, miután a lányok sáros seprővel is megverték. És a holdvilágos estében éppen szembejött a polgármester.

Jó memóriájú tűzoltó

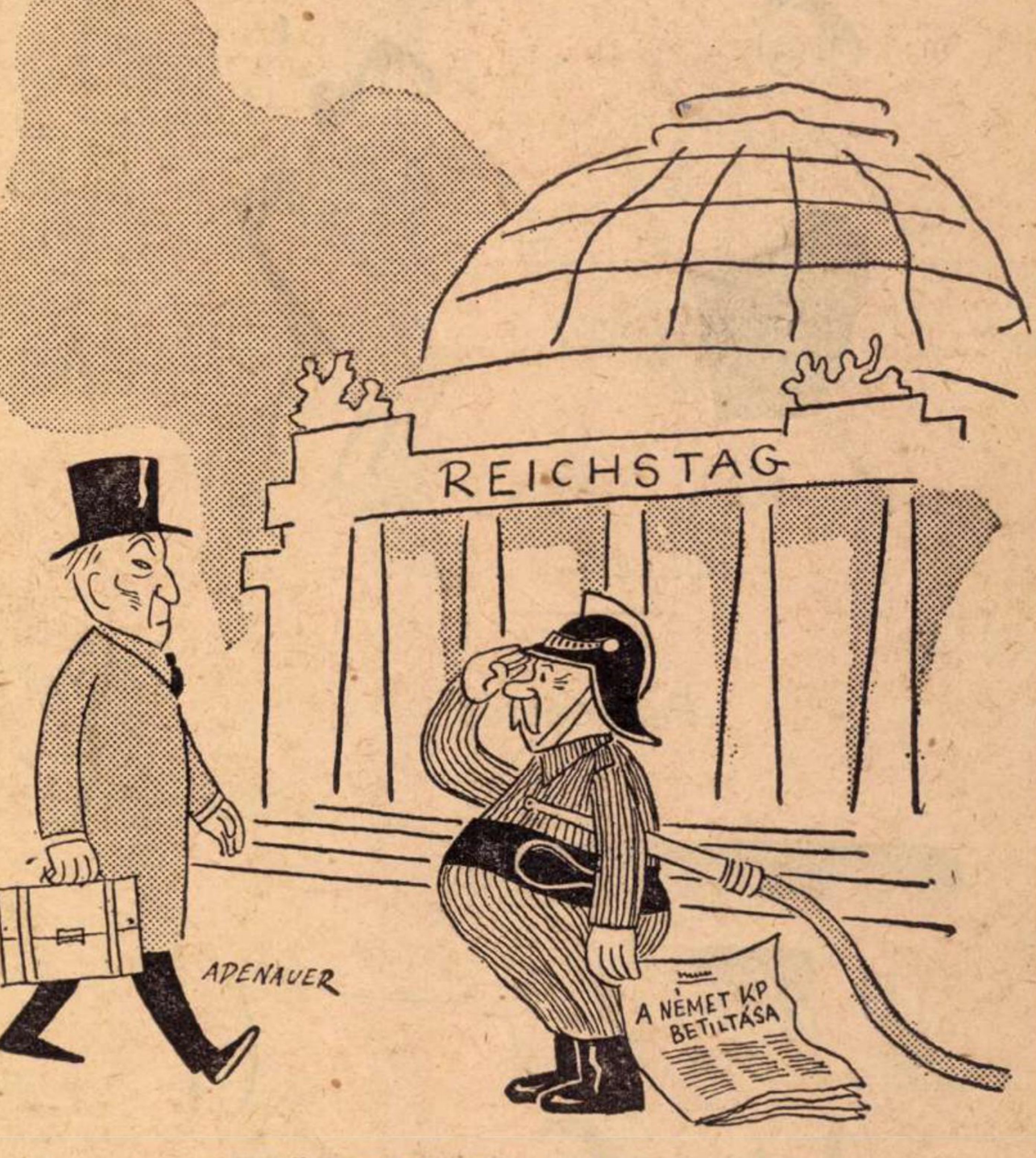

— Tessék mondani, mikor kezdődik a tűzvész?

Egyelőre ?...

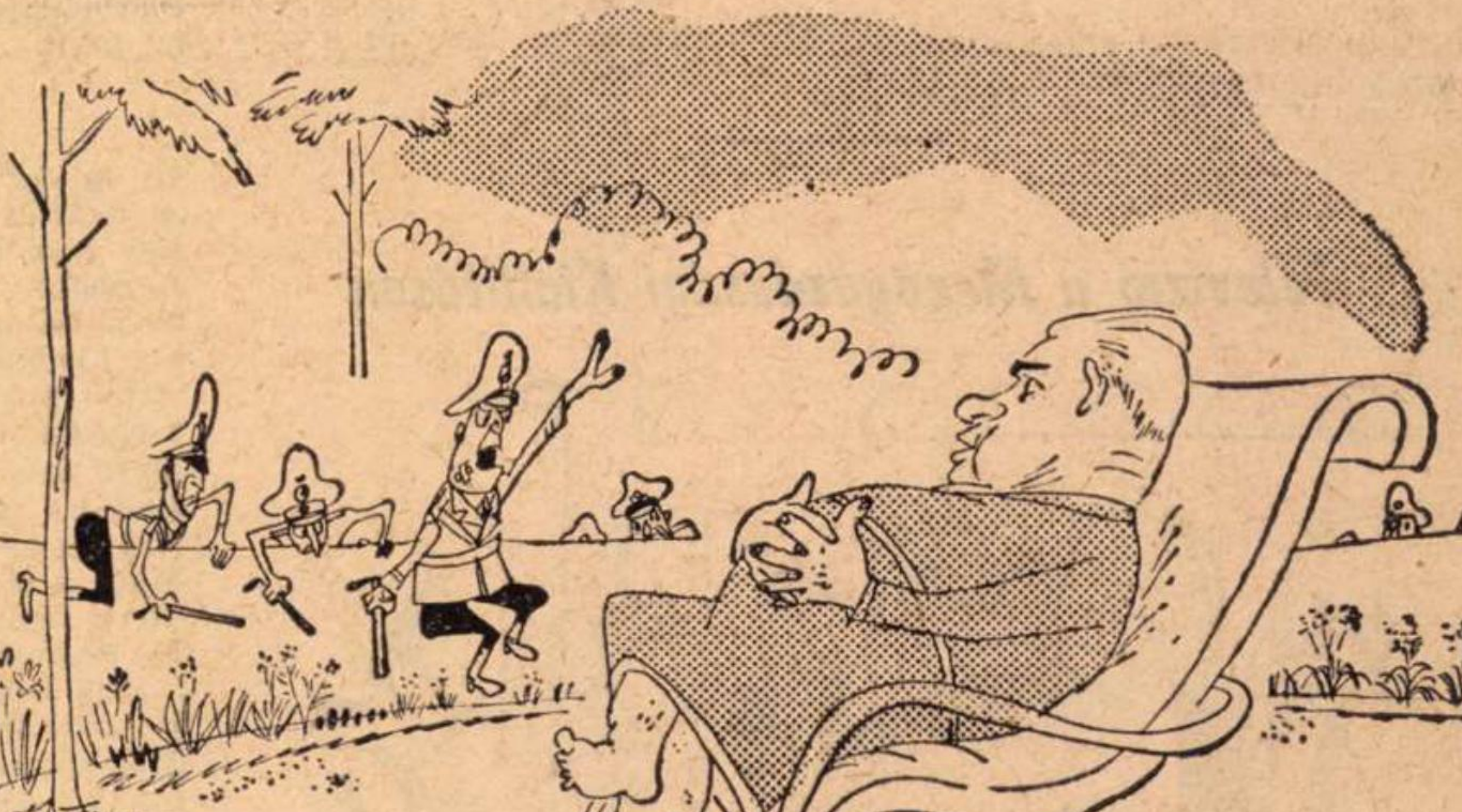

Ollenhauer: — Az NKP betiltása? Nem nyilatkozom, én még szabadságon vagyok...

Kritika

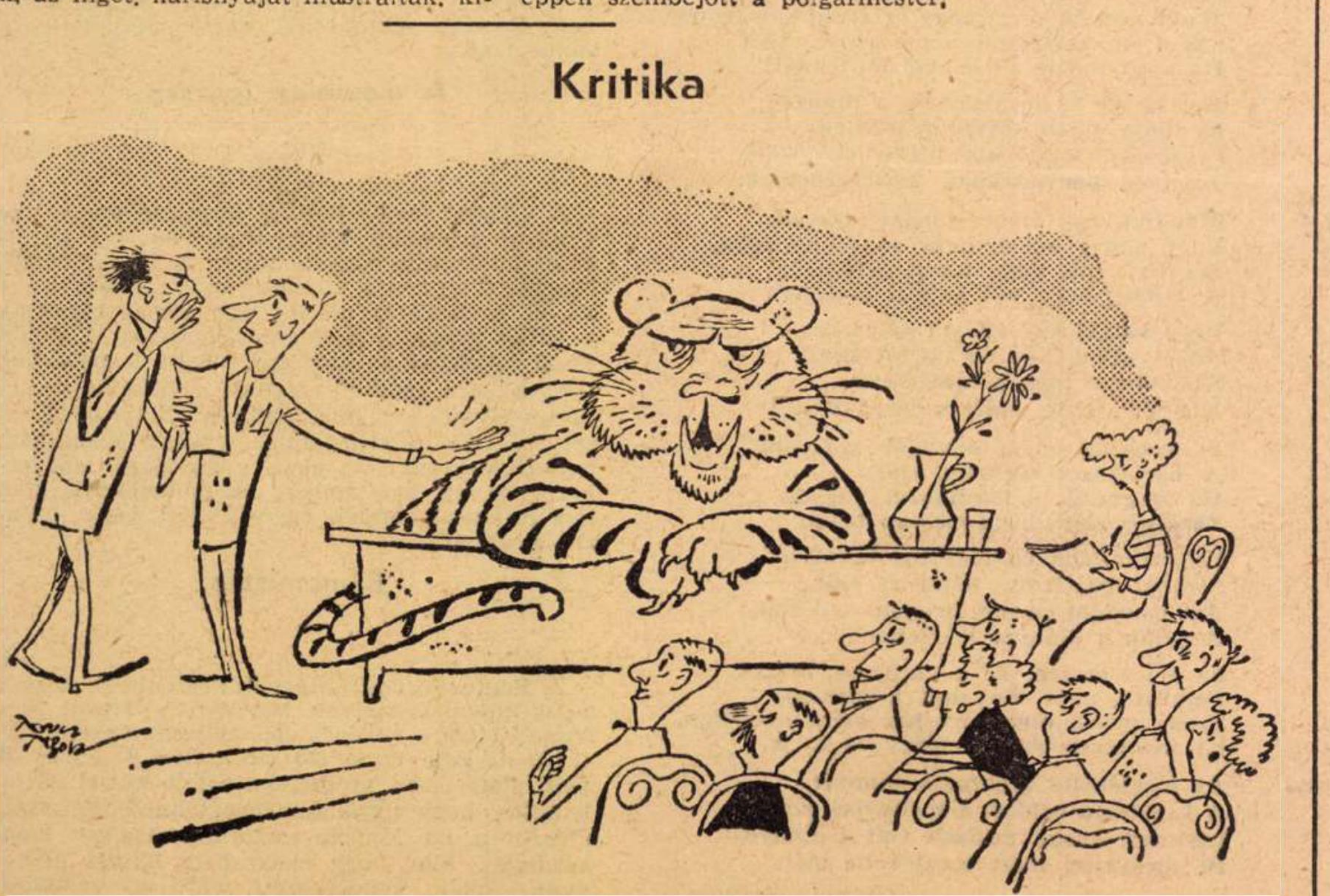

— Tudom, tudom! Én is szőrmentén gondoltam...

SZÖRP-VITA

...Egy optimista és egy pesszimista
kért egy-egy szörpöt. Adott is a pult.
Az egyik zsebben kinyílott a bicska,
és vita köztük ekképp alakult:

— Mint a narancs! — rajong az optimista, —
ó, hogy ragyog az aranysárga szín! —
— Színvak maga? — dühöng a pesszimista, —
nem látja, hogy színtiszta anilin?...

— Be jó ital! — sóhajt az optimista, —
nem túlhűtött, inkább csak langymeleg... —
— Sehol a jég! — zabol a pesszimista, —
a tolvajt a hőguta üsse meg!...

— Mily enyhe így, — dicsér az optimista, —
nem esik jól, a szénsav hogyha csíp! —
— Mi az, hogy szénsav? — fúj a pesszimista, —
esőlé ez, nem pedig szódavíz! —

— A szörp ízében, — szól az optimista, —
érzek valamit, ami édesít...
— Előre van e lőre hamisítva,
kispórolják cukorból a felit!!!

Saját levét mindegyik buzgón issza
a pesszimista és az optimista,
s én dilemma előtt állok megint:

melyiküknek van igaza e perbe?
Szerintem: mind a két embernek, — persze
kinek-kinek a szájíze szerint!...

Bedő István

Most jött haza külföldről

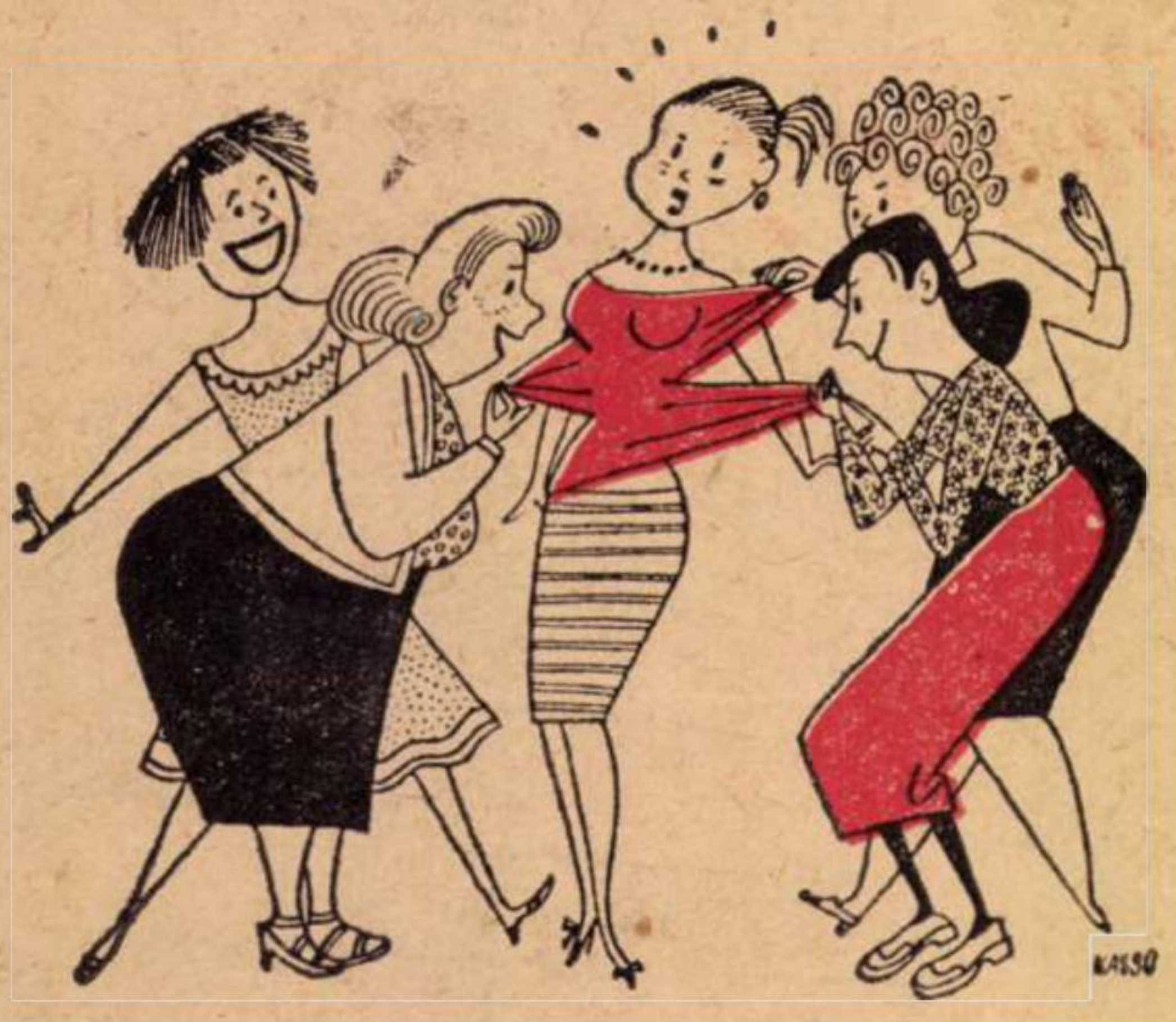

— Mi az? Ez nem nájlon??!

Fenyegetés

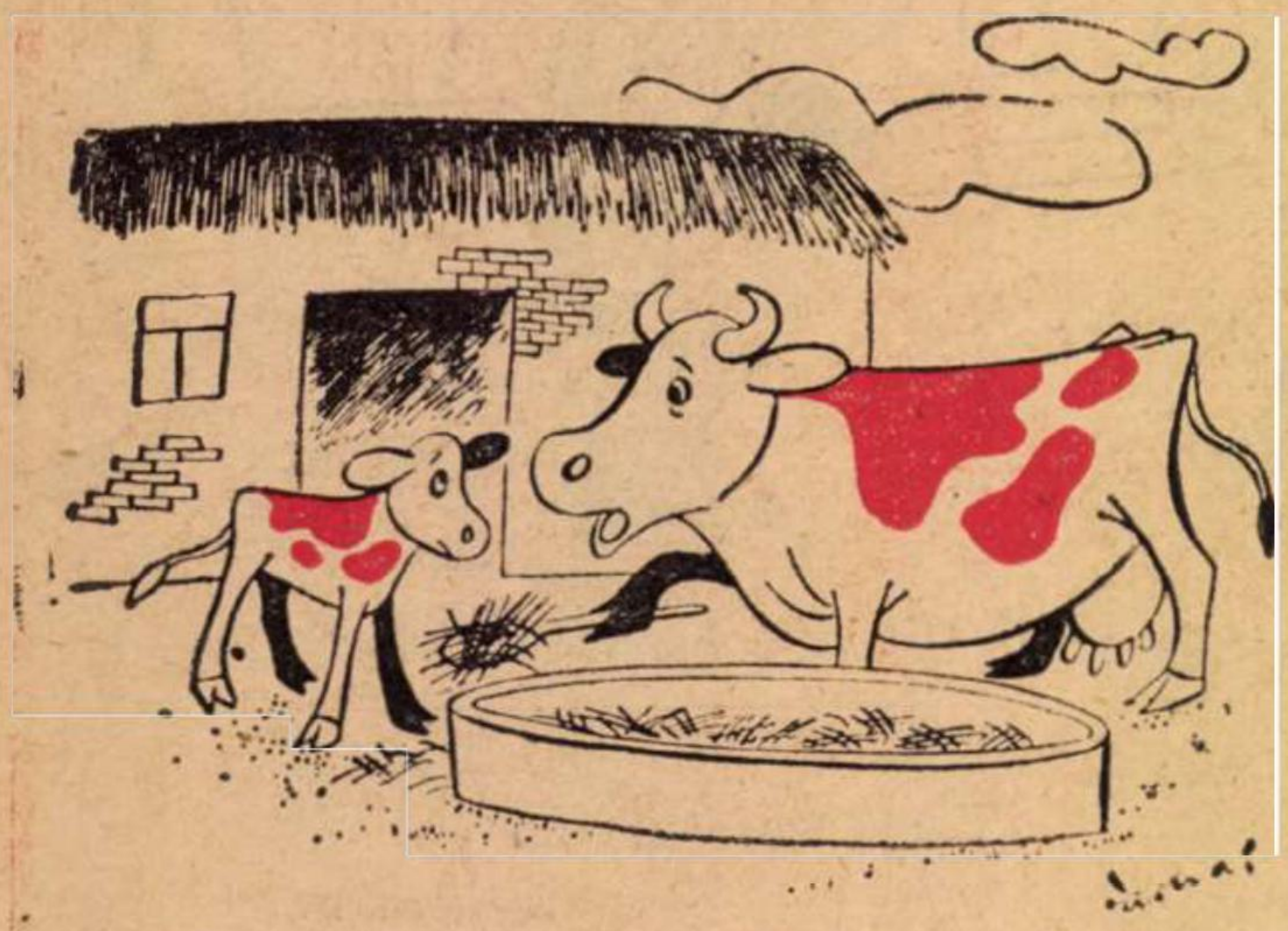

— Miért nem eszel te haszontalan? Azt akarod, hogy csak második díjat kapjál?

Televízió a Mezőgazdasági Kiállításon

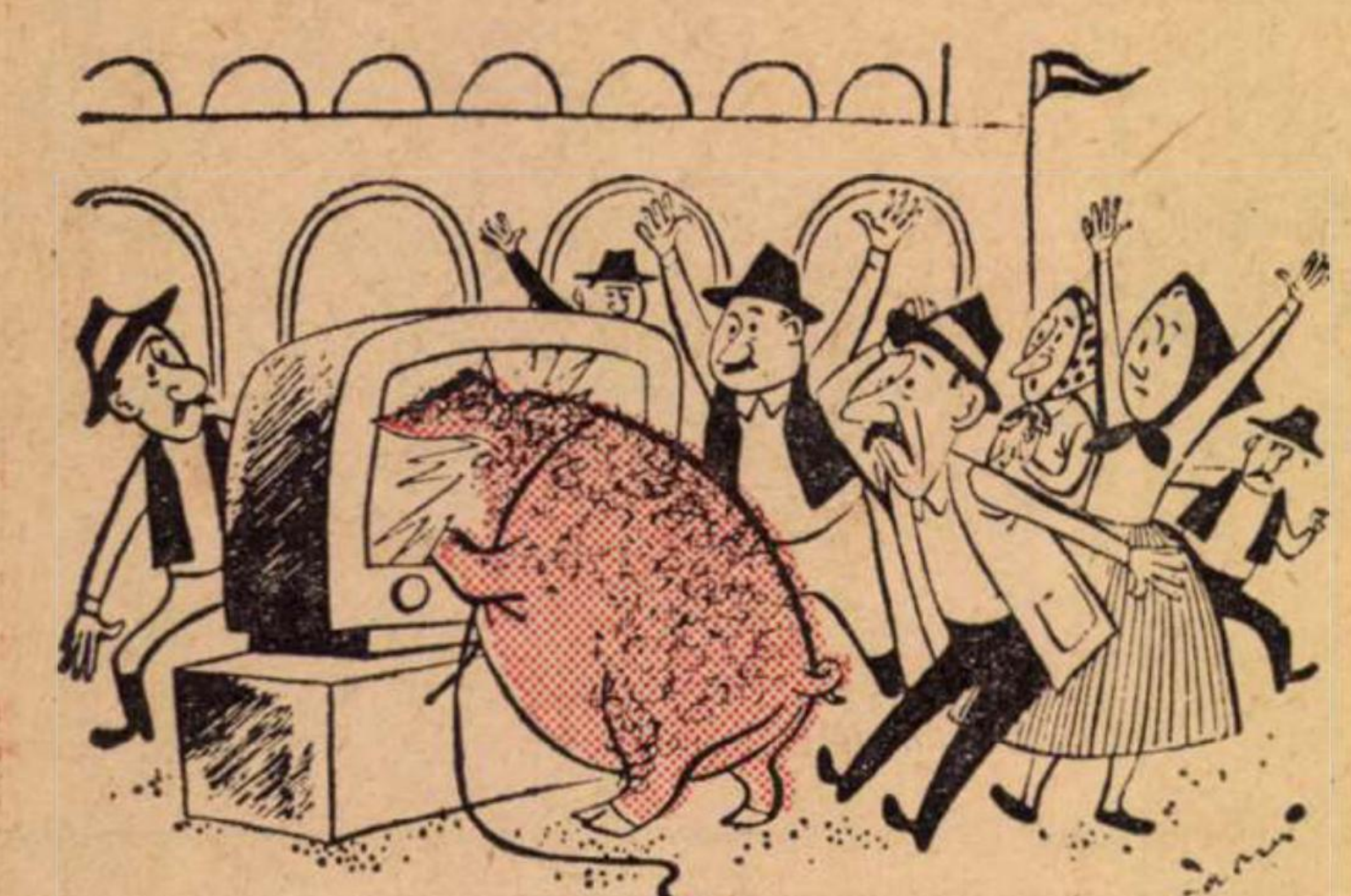

— Mi történt?
— Egy kukoricás szerepelt a televízióban!

Vajon mit gondol magában a felszolgáló?

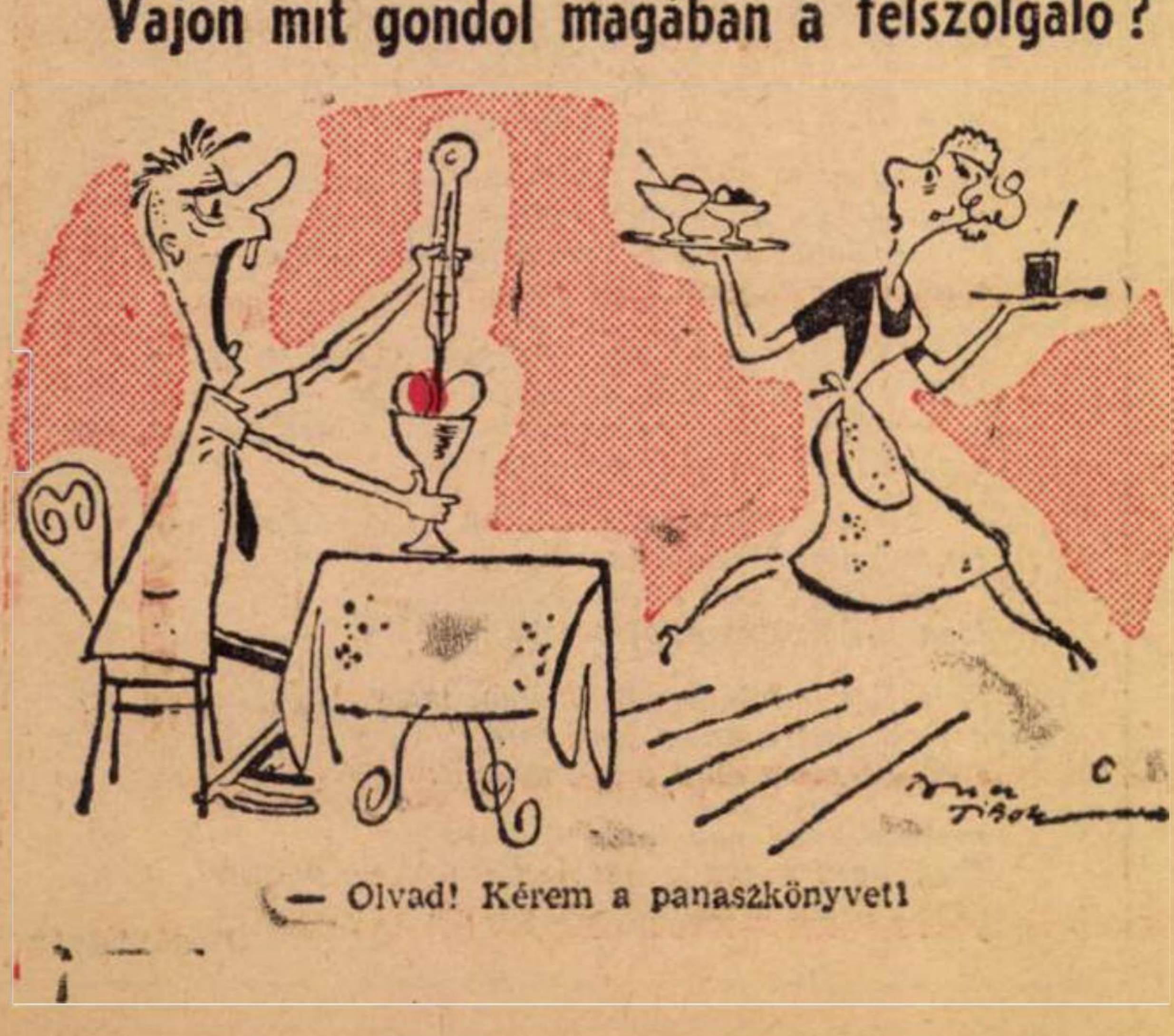

— Olvad! Kérem a panaszkönyvet!

Az „irányitható“ lövedék

Dullest irányithatatlan lövedéknek nevezték a Demokrata Párt kongresszusán.

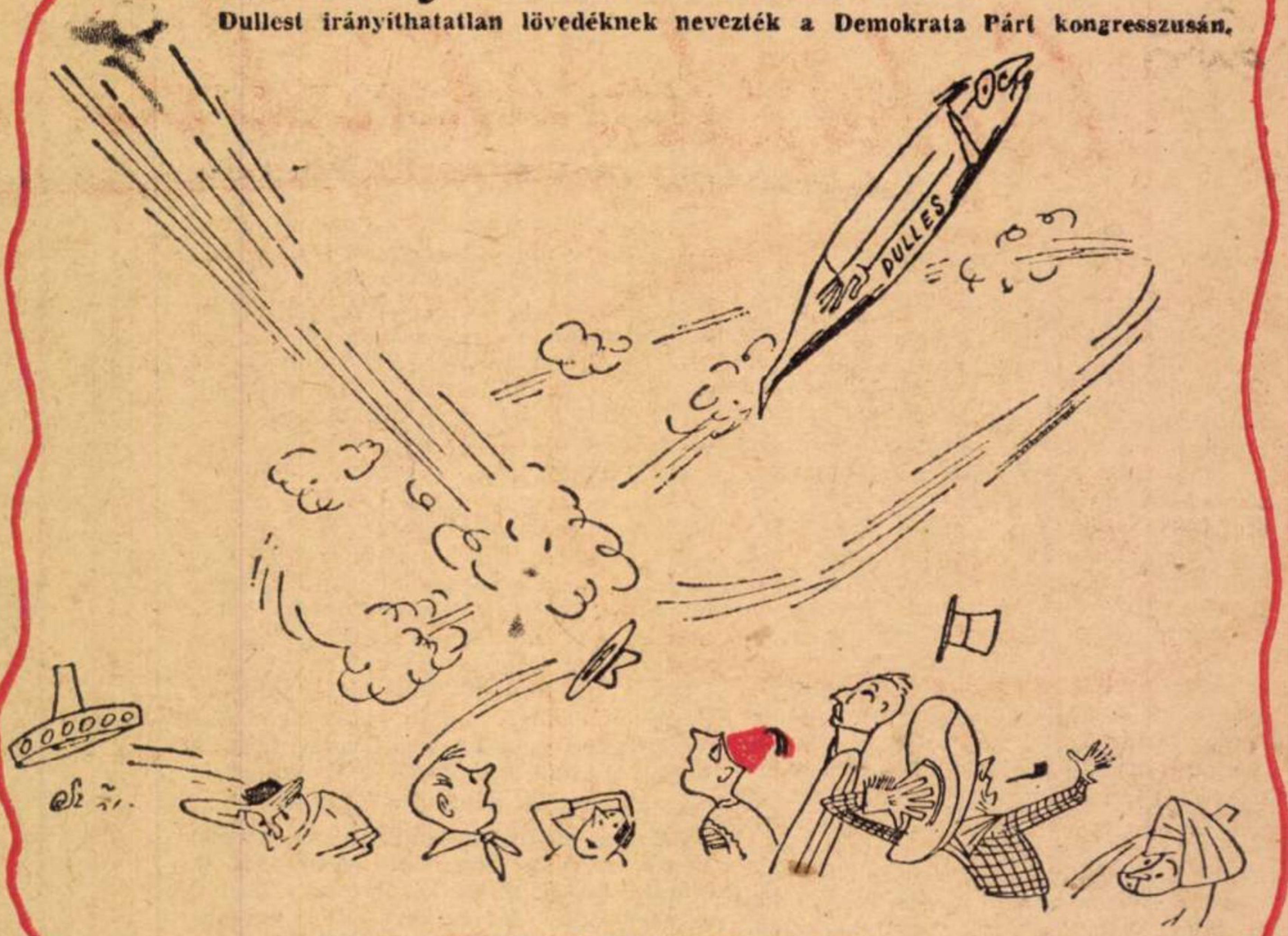

Ki tudja, hol áll meg, kit hogyan talál meg…

Lírai Krónika

Idegenforgalom a Gellérthegyen

Csak mormol, mint mikor a zene hangol,
Tárgyilagosan ámulva barangol,
Ez angol.

Gesztikulál egy barna szépség balján,
Ujjongva nézi Budát a hegy alján,
Ez talján.

Szőke és hamvas, nem nyűgözi kor még,
Dicsérete zeng, mint versben a sorvég,
Ez norvég.

Fitymálva néz le, az ajkát biggyeszti,
Platinahajú nő (lehet, hogy festi),
Ez pesti.

Szeptember

Itt az ősz konferanszié, Szeptember,
A nyártól lassan búcsúzik az ember.
Egy perc még, kedves közönség és nyomban
Kezdődik már a szüret Badacsonyban!
Ez jó szám lesz! Must és juhhúsos kása,
Víg kurjantás és puskák durrogása…
Aztán egy szép lovasprodukció lesz:
Lovaskocsi hoz brikettet; ez jó lesz,
Mert aztán fellép két közismert ember:
Dudáját fújja November, December,
Nagy zenész mind a két hűvös világfi!
Majd a két fehér mágust fogjuk látni,
Mert Január és Február is fellép
És bemutatják művészetük teljét…
…Igy konferál az őszülő Szeptember,
De félfüllel figyel csak rá az ember,
A konferanszában nincs semmi gusztus,
Inkább újrázna kicsit az Augusztus…

Dinnye

A piacon egy bácsi dinnyét árul,
Olyan bölcs vén, mint Naszreddin, a hodzsa,
Egy kartársnő (ő tiszteli e névvel)
Kutató kézzel dinnyéit motozza.

„Ezt megvenném, de lékelje meg, bácsi,
Hadd nézzem meg, hogy belül mi van benne…“
„Nem én, kartársnő, arról szó se eshet!
Ha megtenném, a világból mi lenne?

Kartársnő, ha meglékelem a dinnyét,
Ki tudja, talán követőim lesznek
És ebből, kartársnőm, higyje el nékem
Jó nagy bonyodalmak keletkezhetnek.

Mondjuk egy ember főnökét dicséri,
Vagy nőnek bókol, hogy az szinte kába,
Jaj, ha a nő, vagy főnök belenézne
A fejébe, hogy mit gondol magába'!

Vagy valaki egy állásra pályázik…
„Offé vagyok!“ — szól, s megnézik belül,
Működtesse csak a fantáziáját,
Képzelje, Offé kartárs hogy repül!

És barátság se fog ám több szövődni,
A barátkozás víg zaja elül,
Ha megnézik a barátkozni vágyók
Barátság előtt, hogy mi van belül.

Folytathatnám én reggelig, kartársnő,
Mennyi baj lenne hátul és elül,
Azt mondom én, ne keverjük a kását,
Hagyjuk a dinnyét lékeletlenül…“

Ez bölcs beszéd, de a kartársnő orrát
Felhúzta, mint horgonyt a gőzhajó
S egy másik dinnyeárushoz ment nyomban,
Ki készségesebb, merthogy az a jó.

Az meglékelte azonnal a dinnyét,
A kartársnő boldog, a mennybe' jár,
Lőrinces, kásás, poshadt volt a dinnye,
De megvette, mert meglékelte már.

Gergely Miklós

Külföldi szemle

Ki a Szuezt nem becsüli…

Egy F. J. Charles nevű levélíró megbélyegzi a „Sunday Times"-ban azokat az angol képviselőket, akik nem vettek részt a Szuezi-csatorna parlamenti vitájában:

„Ebben a nagy fontosságú vitában nem kevesebb, mint 300 képviselő nem vett részt, majdnem a képviselőház fele. Ezeknek a hiányzóknak nagyon sürgős volt, hogy megkezdjék háromhónapos szünidejüket, s a strandolást többre értékelték, mint a Szuezi-csatorna vitáját.

Rendben van, emlékezzünk majd erre akkor, amikor ezek a képviselők panaszkodnak, hogy milyen kicsi a fizetésük, és milyen keményen kell dolgozniok, mint honatyáknak!"

Az elromlott deliriométer

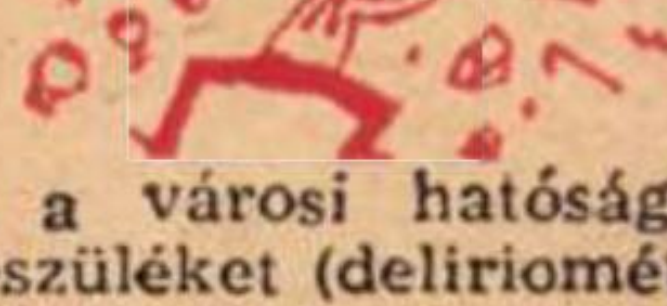

Arkansasban a városi hatóságok egy új részegségmérő készüléket (deliriométer) akartak kipróbálni. A készülék óramutatója a részegség különböző fokait mutatta. A nyilvános kipróbálás azonban mégsem sikerült, mert a bemutatóra kiszemelt részeg ember hirtelen törni-zúzni kezdett és összetörte a deliriométert is. A műszer hiányában az egybegyűlt közönség és a szakértők a legnagyobb bizonytalanságban maradtak az illető részegségi foka felől.

Anyagi önkárpótlás

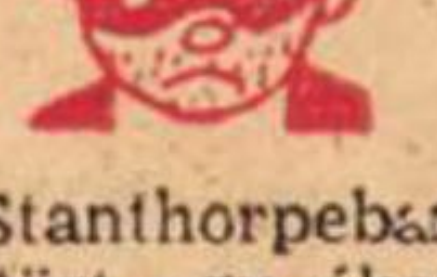

Az ausztráliai Stanthorpeban egy Raymond Cox nevű férfi betört egy ékszerüzletbe. Kihallgatása során elmondta, hogy előző nap kirabolták a lakását, s hogy az anyagi károsodást elkerülje, a kár összegének erejéig hajtotta végre a betörést. Egy további kérdésre kijelentette, hogy az ékszerész hasonló módon kárpótolhatta volna magát.

A meztelen igazság

A „Time" című hetilap jelentése szerint az Ontario állambeli Wellandban van egy körülbelül húszholdas nudista tábor. A tábort vezető Niagara Testnevelő Társaság nyilatkozatot adott ki. A nyilatkozat szerint egy napon kinyitják a tábor kapuit a nyilvánosság számára. „Hadd lássa mindenki a tábor egy napját, s győződjék meg arról a módról, ahogyan a világ népei békében élhetnek egymás mellett." A társaság vezetői szerint minden bajnak a ruhák (díszruhák, egyenruhák stb.) az okai, s ha majd elkövetkezik az az idő, amikor az embereknek nem lesz mit takargatniok egymás előtt, béke költözik a szívekbe.

Bilincs-úszás

A Reuter-hírügynökségnek köszönhető, hogy a világ tudomást szerzett Mr. Wesley Truble New Yersey-i lakos különös sportteljesítményéről. Az illető az Erie tavat (20 km széles) 9 óra és 39 perc alatt úszta át összebilincselt kézzel. Kijelentette, hogy ugyancsak megbilincselve készül átúszni a La Manche-csatornát. Amikor megkérdezték tőle, hogy miért nem bilincs nélkül úszik, sokáig gondolkozott, majd így válaszolt:
— Ugy könnyű…

gerő: Csehszlovákiában láttam:

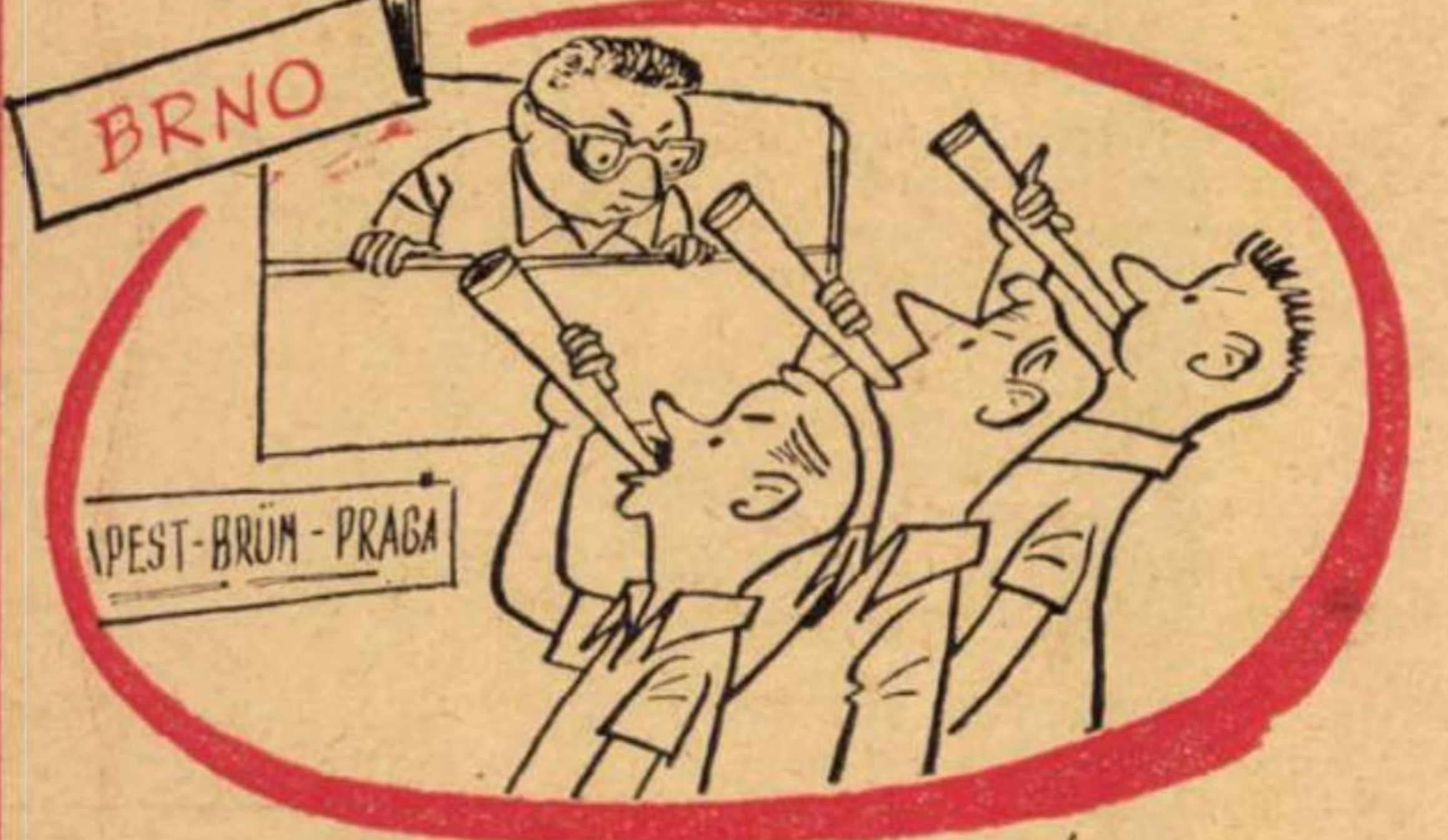
BRNO
PEST-BRÜN-PRAGA

AZT HITTEM, HOGY HARSONASZÓVAL FOGADNAK, DE KIDERÜLT, HOGY CSAK GYÜMÖLCSSZÖRPÖT ISZNAK PAPIRPOHÁRBÓL.

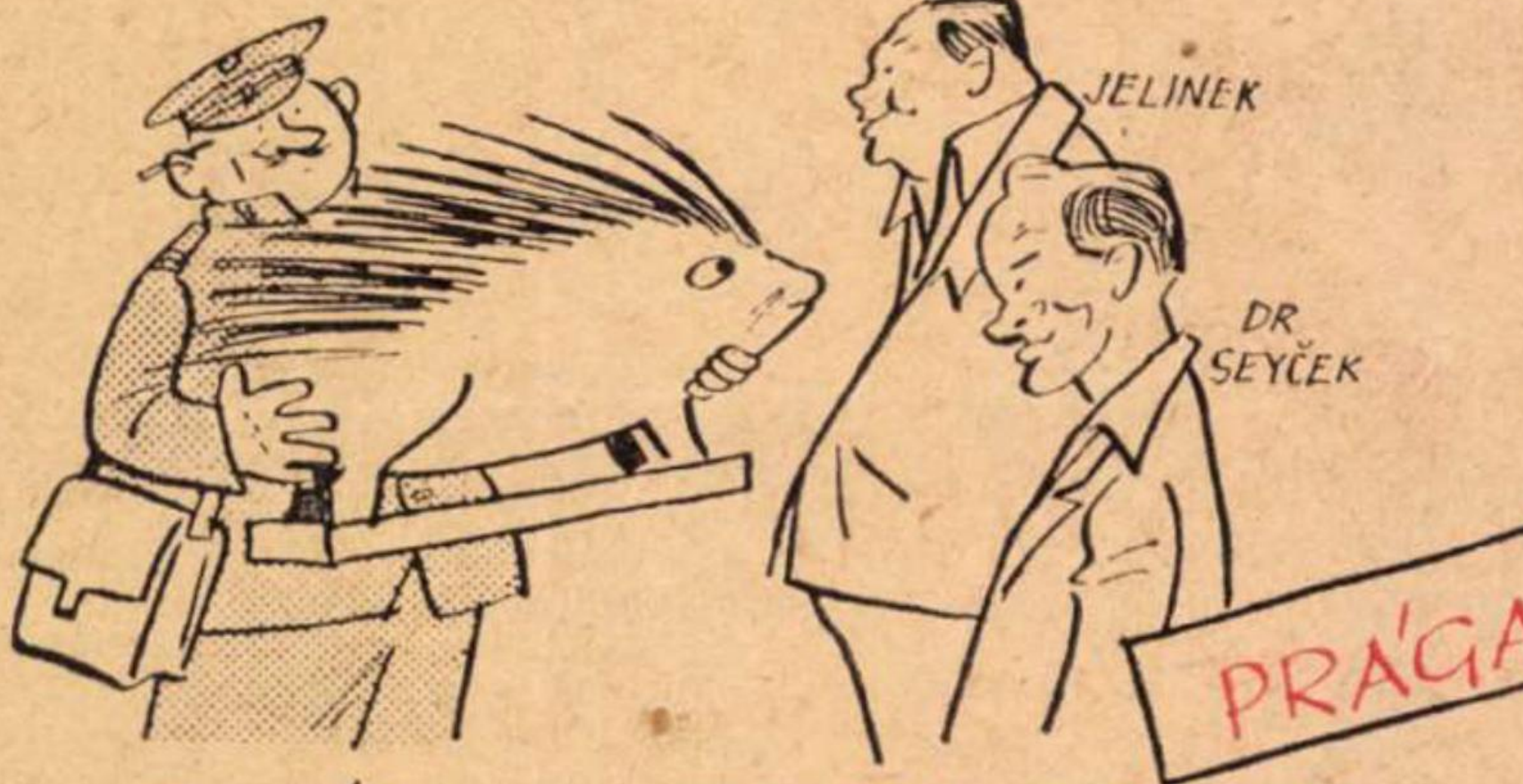
JELINEK
DR. SEYČEK
PRÁGA

TESTVÉRLAPUNKNAK, A „DIKOBRAZ"-NAK (SÜNDISZNÓ) EGY LELKES OLVASÓJA KITÖMÖTT SÜNDISZNÓT KÜLDÖTT AJÁNDÉKBA. NEM AZÉRT MONDOM DE A LUDAS MATYI LIBÁT MÉG NEM KAPOTT!

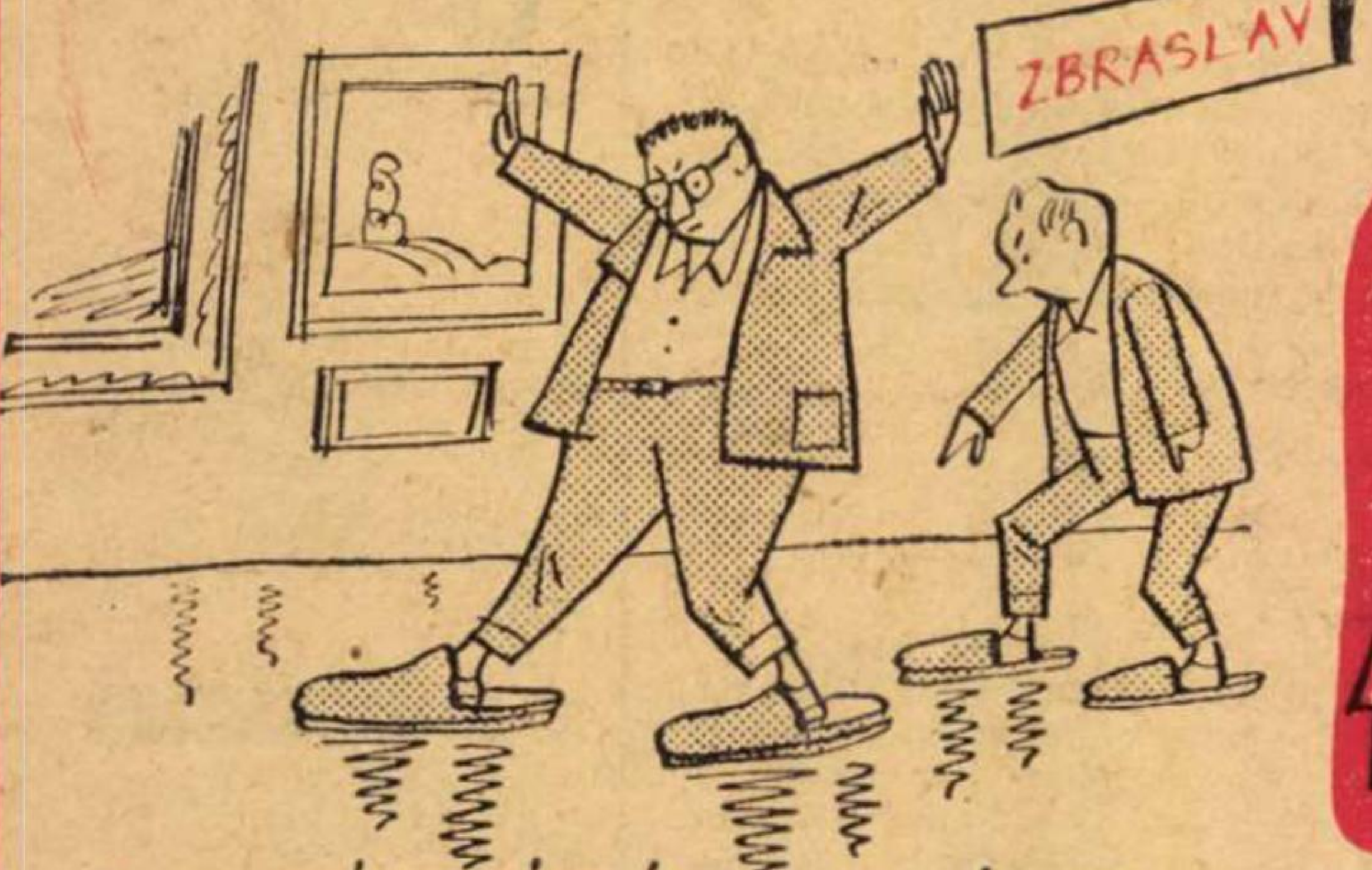

A KASTÉLY KÉPTÁRÁNAK LÁTOGATÓI FILCPAPUCSBAN KÖTELESEK JÁRNI. IGY LEHET MEGTAKARITANI A VIKSZELÉST.

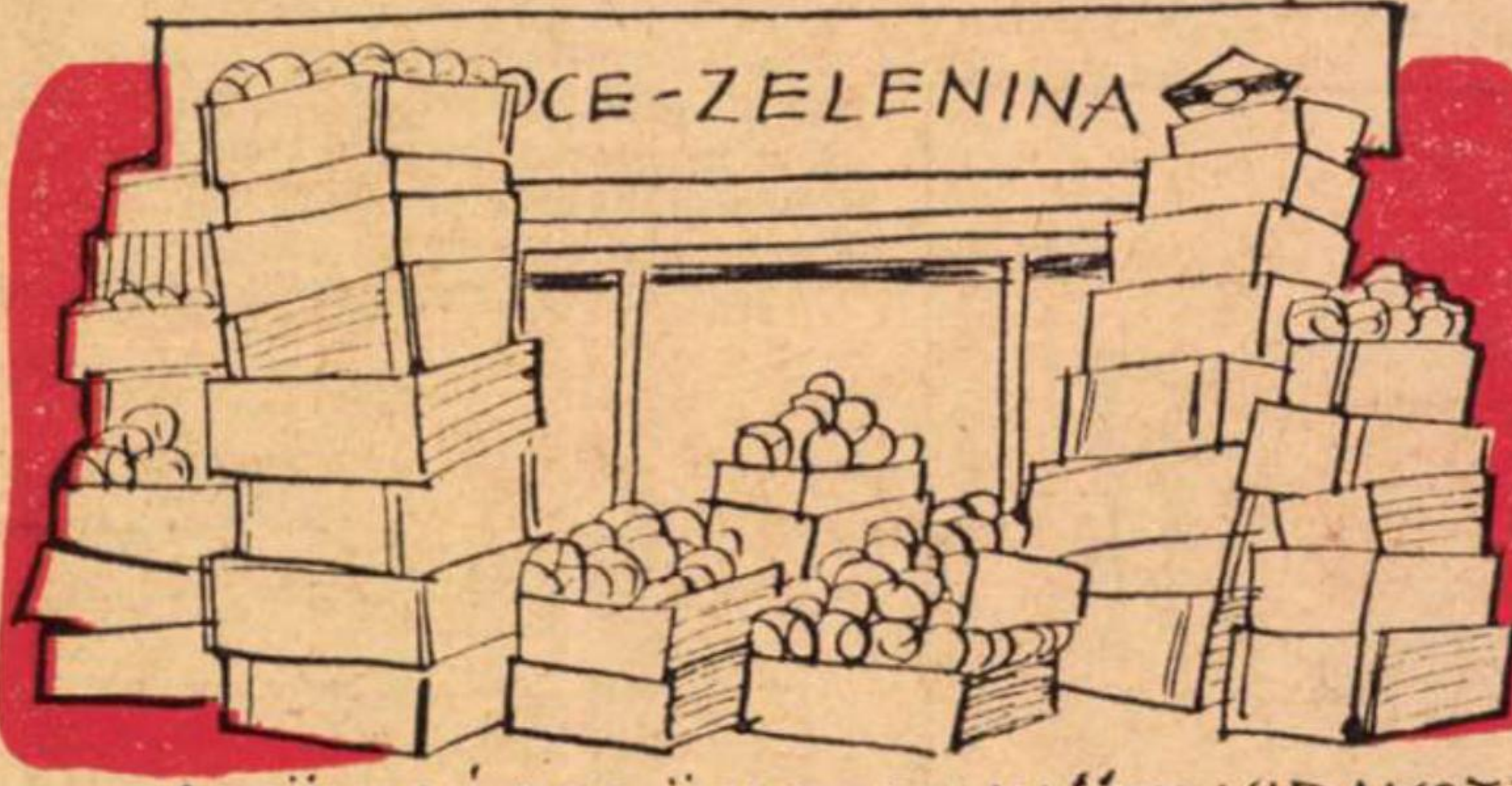
CE-ZELENINA

A ZÖLDSÉGES ÜZLETEK ELŐTT KIRAKOTT LÁDÁK. OTTHONOSAN ÉREZTEM MAGAM.

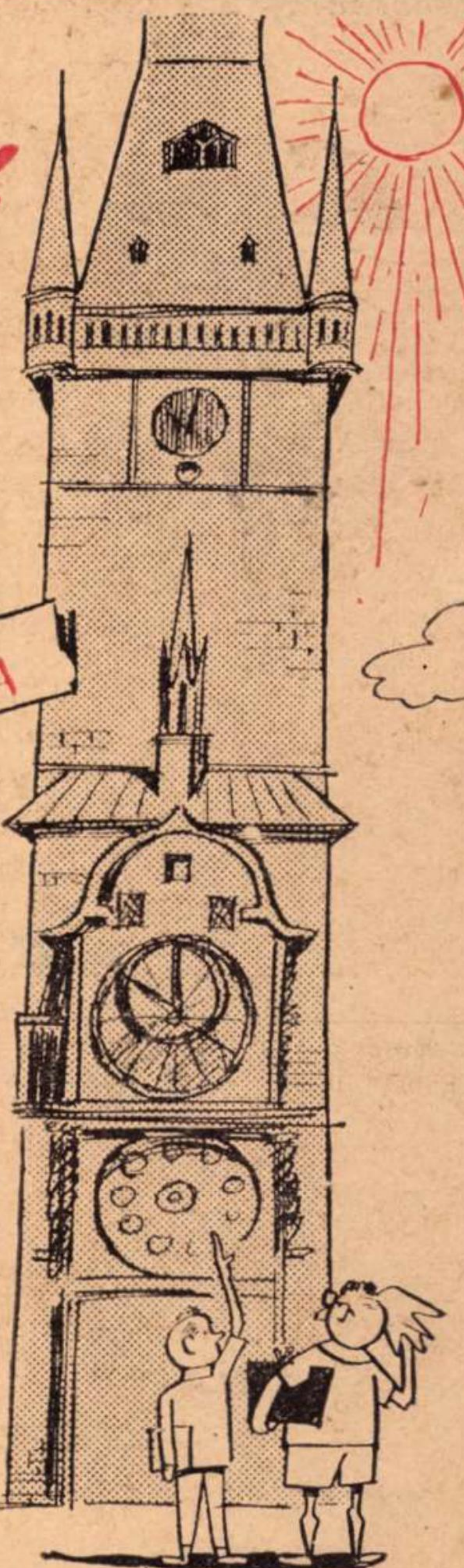

–EZ A VÁROSHÁZA HIRES TORNYA, AMELY NEMCSAK AZ ÓRÁKAT ÉS NAPOKAT MUTATJA, DE AZT IS LÁTNI RAJTA, HOGY AUGUSZTUS VAGY JANUÁR VAN-E.

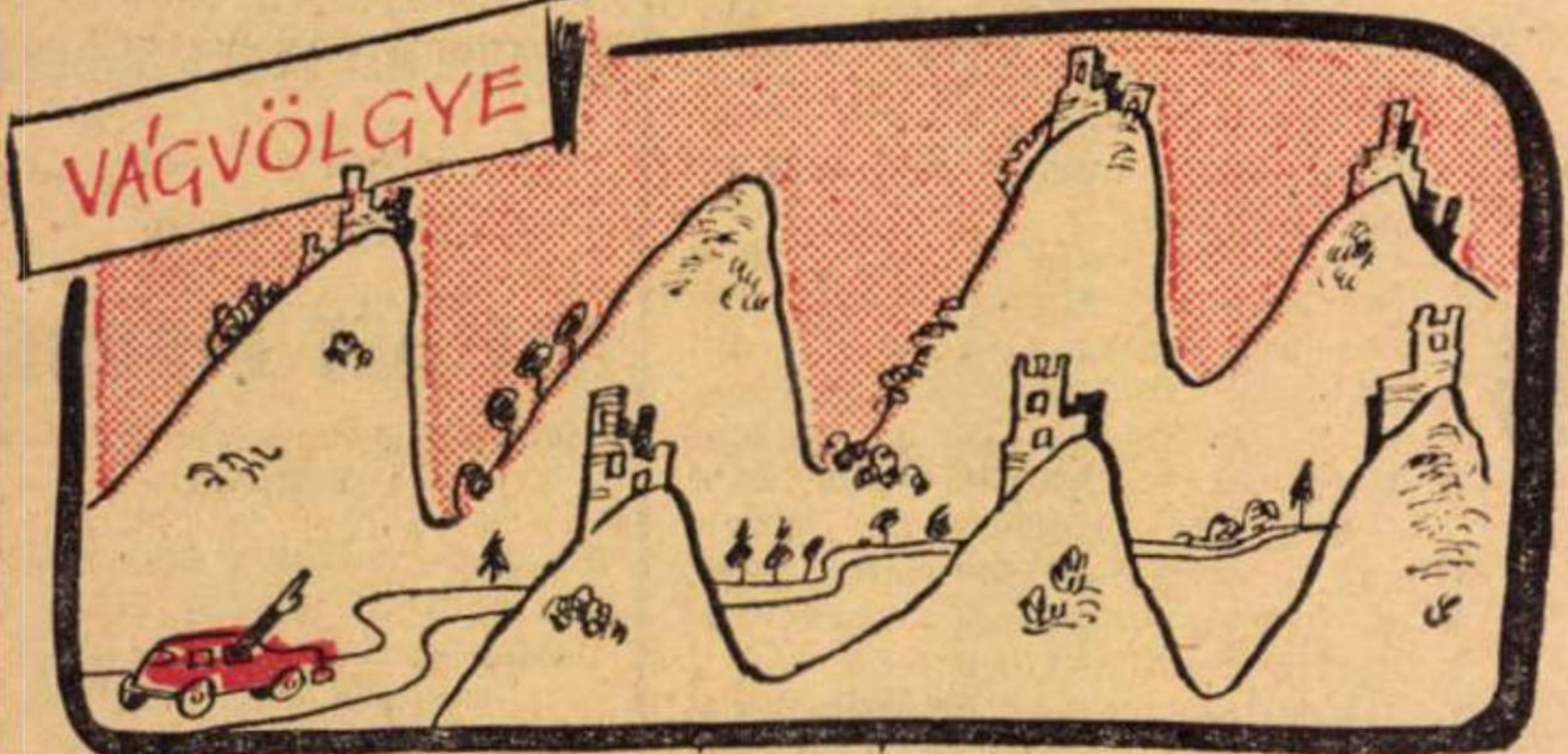

–CSAK VALAMI TEVEDES LEHET, HOGY OTT NINCS VÁRROM!

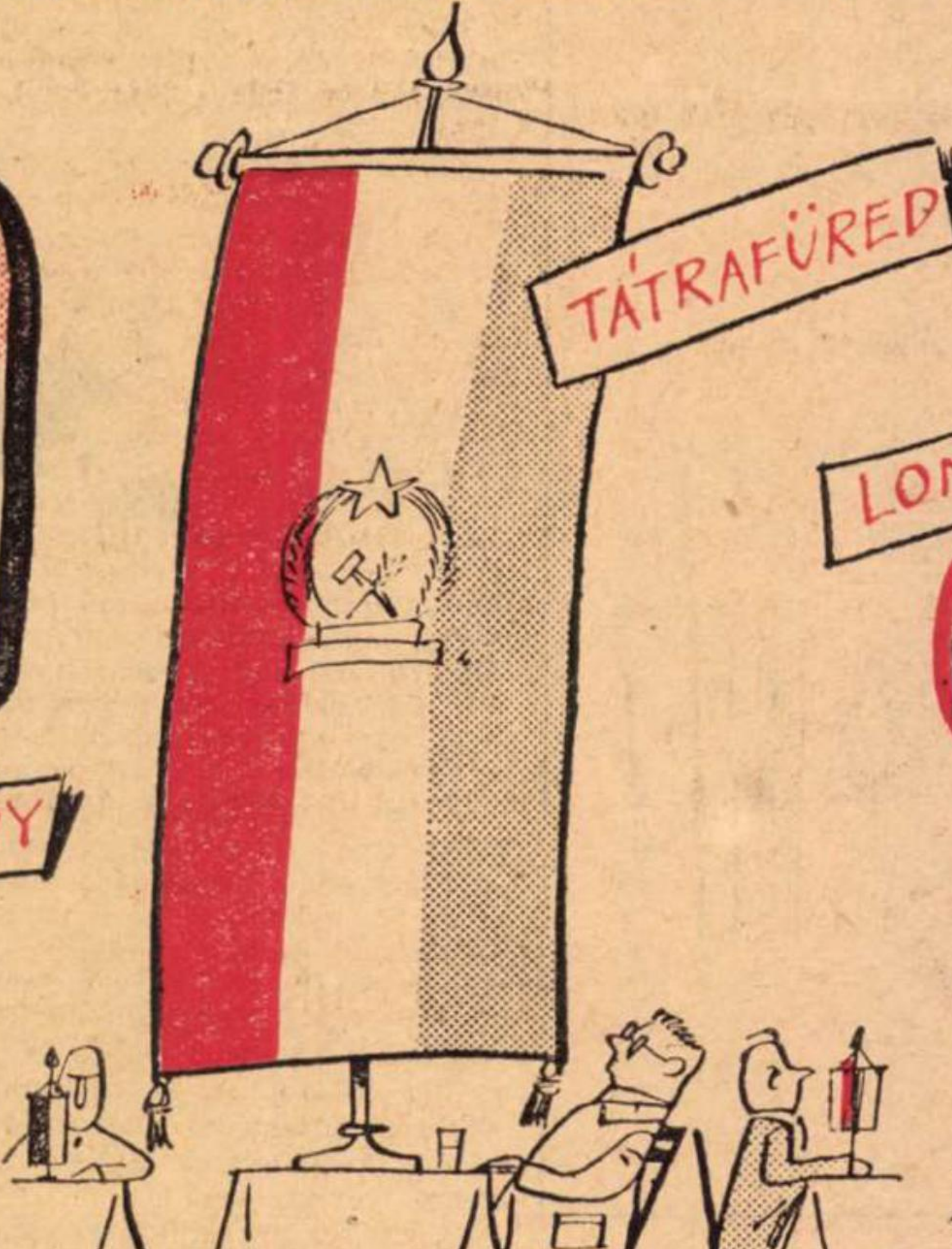
TÁTRAFÜRED

AMIRŐL OTTHON HIÁBA ÁLMODOZTAM: ZÁSZLÓT TETTEK AZ ASZTALOMRA. MAJDNEM EKKORÁT...

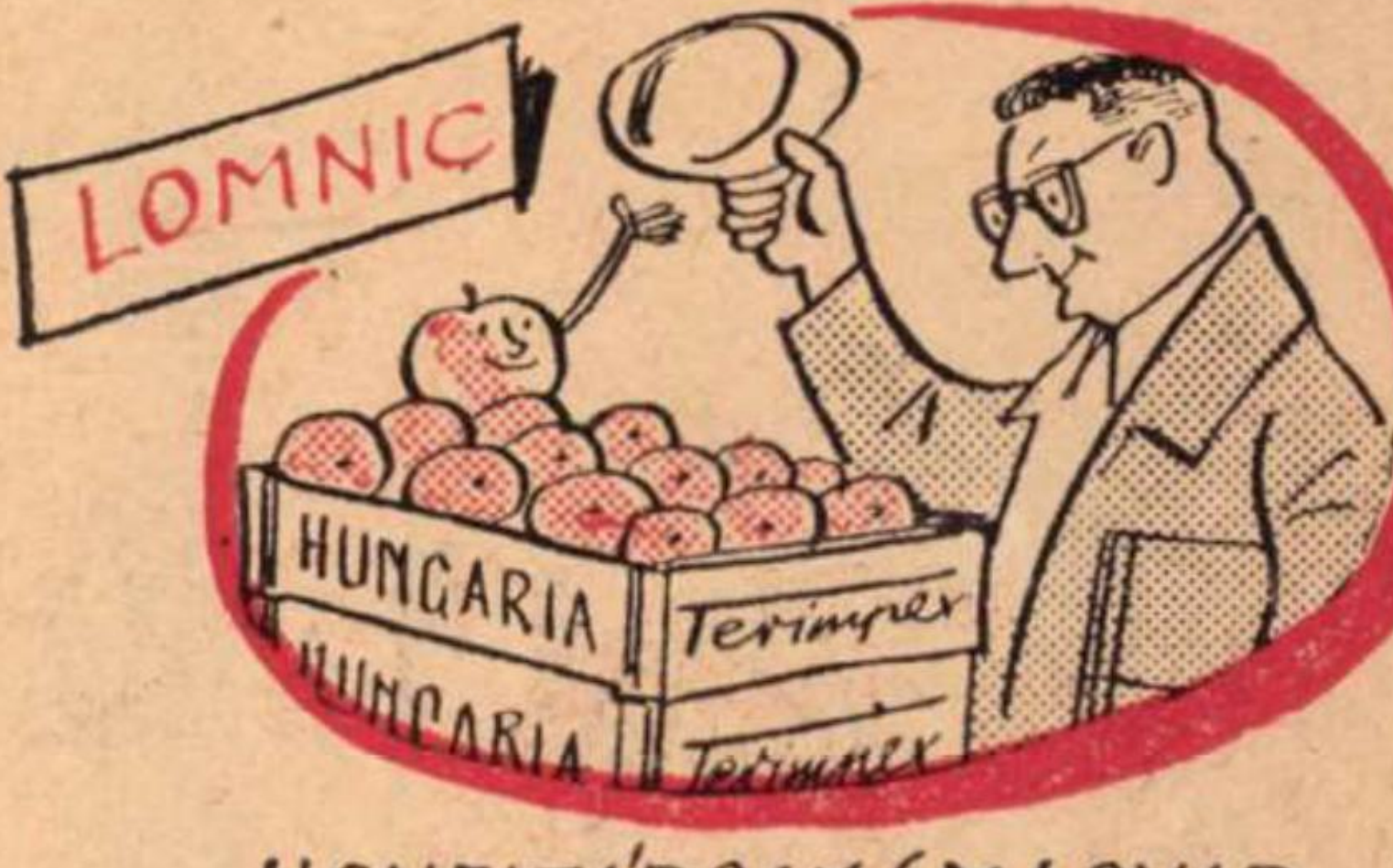
LOMNIC
HUNGARIA
Terimpex
HUNGARIA
Terimpex

HONFITÁRSAK (MAGYAR KARIKATURISTA ÉS MAGYAR ŐSZIBARACK) TALÁLKOZNAK

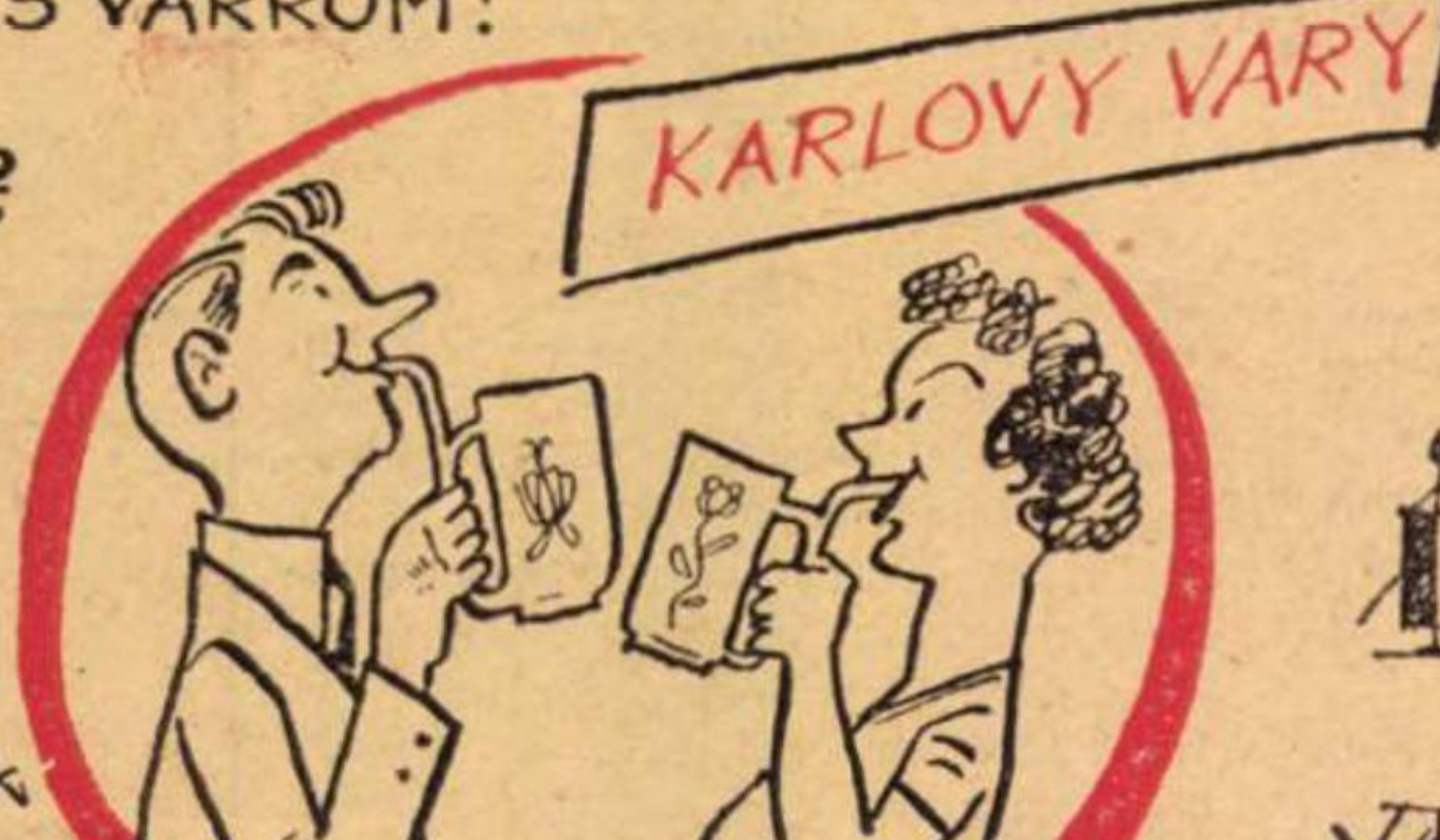
KARLOVY VARY

PIPÁZNAK? DEHOGY, A FOGRA ÁRTALMAS, DE A GYOMORNAK HASZNOS GYÓGYVIZET ISSZÁK IGY!

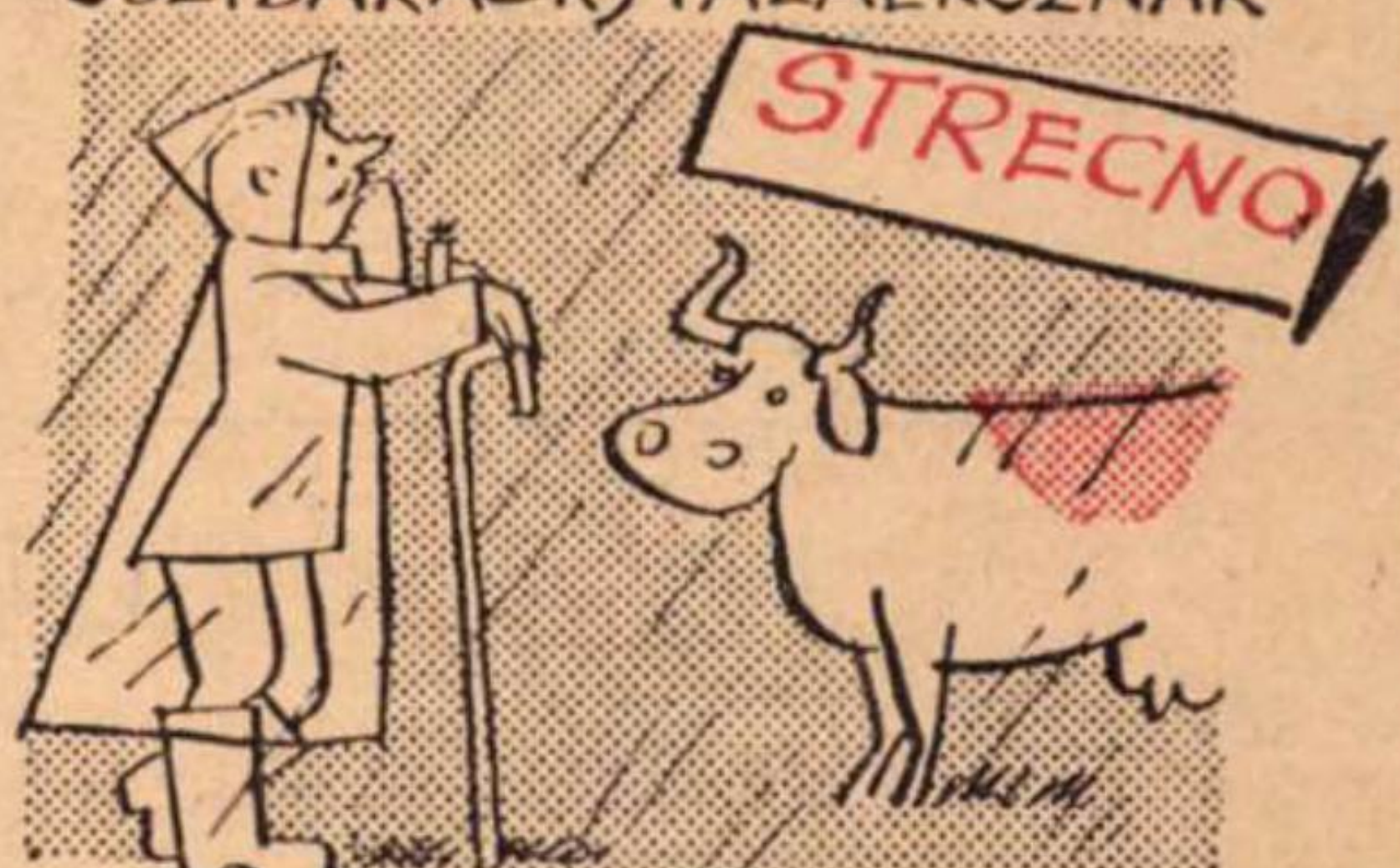

A CSORDÁSON NÁJLONKABÁTOT LÁTTAM. A TEHENEK MÉG SAJÁT BŐRÜKET HORDJÁK.

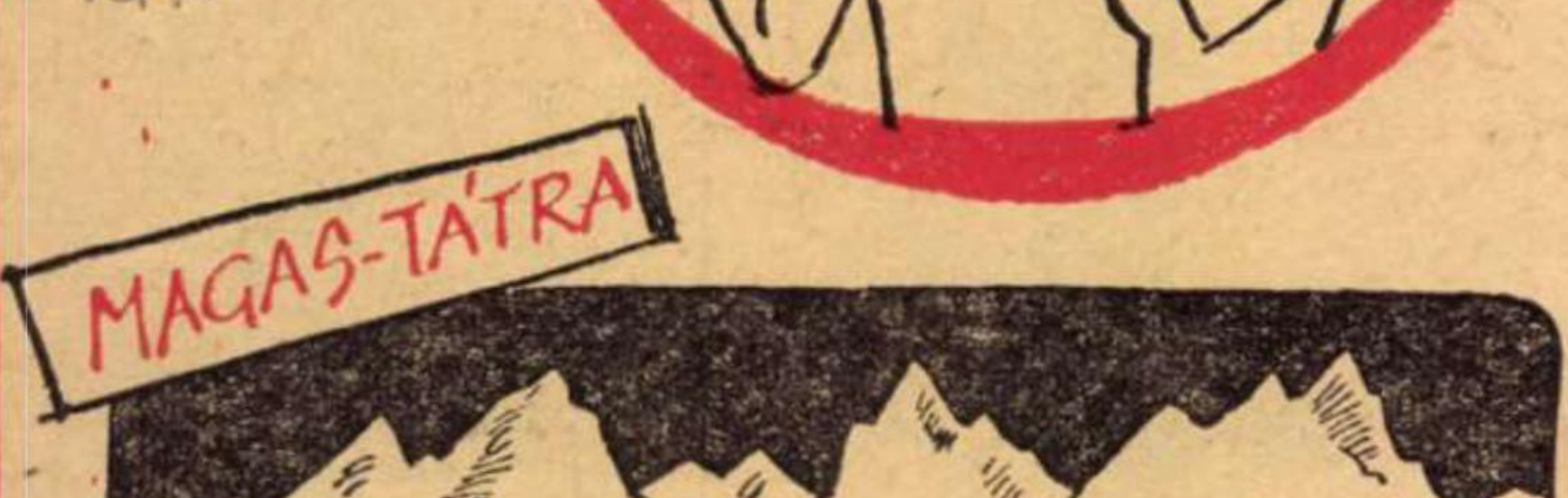
MAGAS-TÁTRA

↑ HA FELNÉZTEM, CSAK HEGYCSÚCSOT, HA LENÉZTEM, CSAK „KECKIT" (TORNACIPŐT) LÁTTAM! ↓

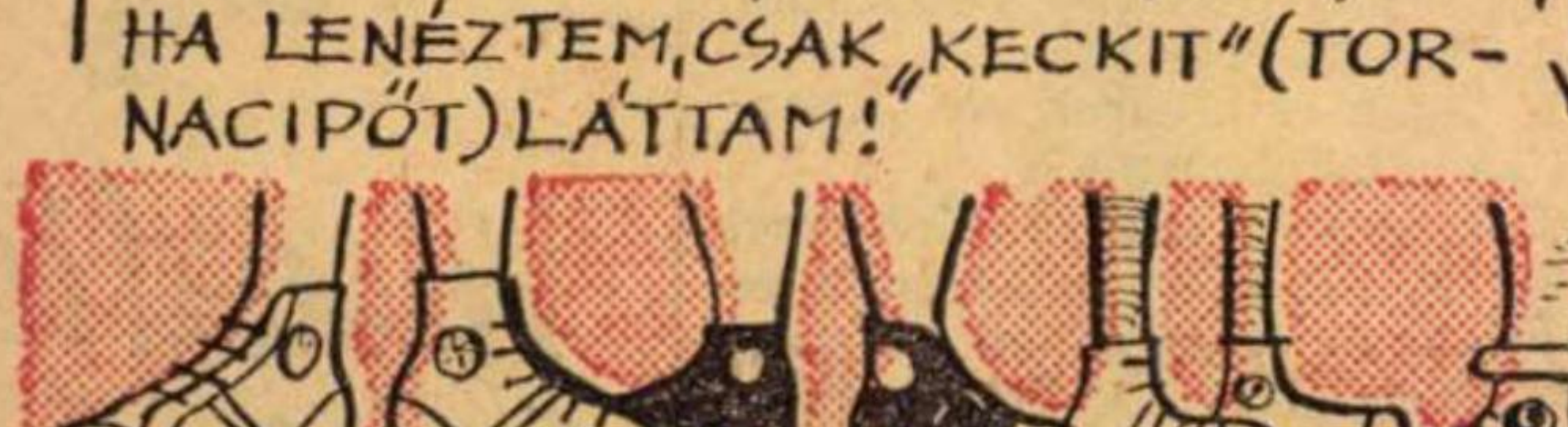

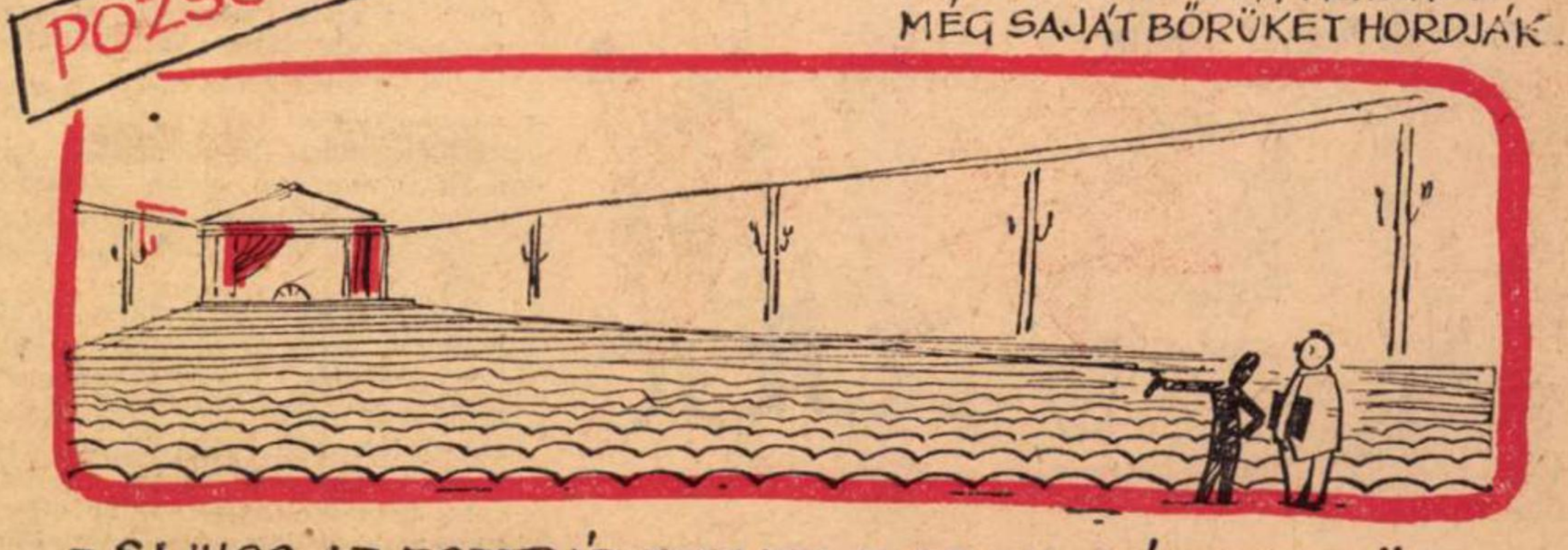

– SAJNOS AZ ESZTRÁD-TERMET KICSIRE MÉRETEZTÜK...

Ludas Matyi köszönti a hatodik bányásznapot

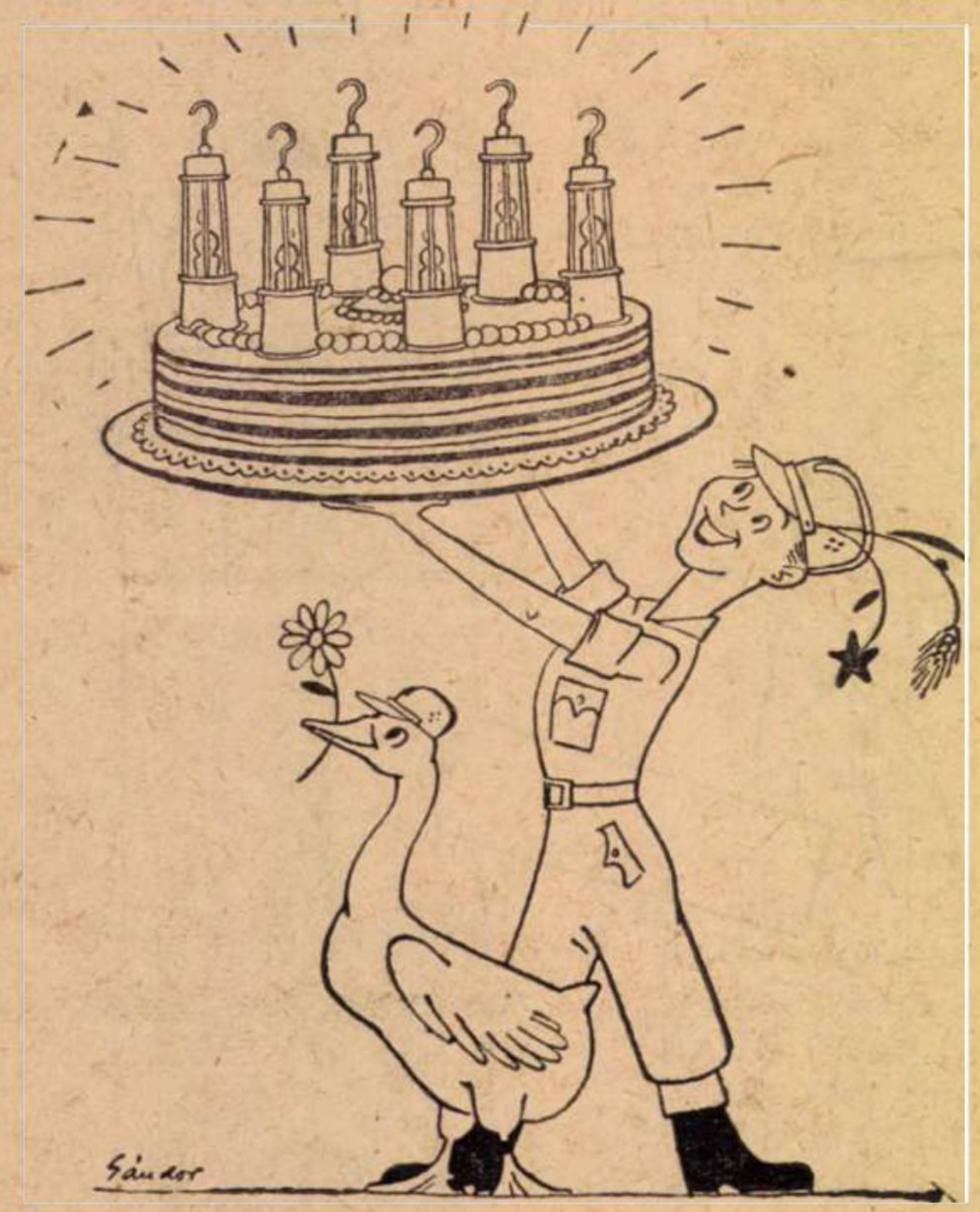

A látszat csal

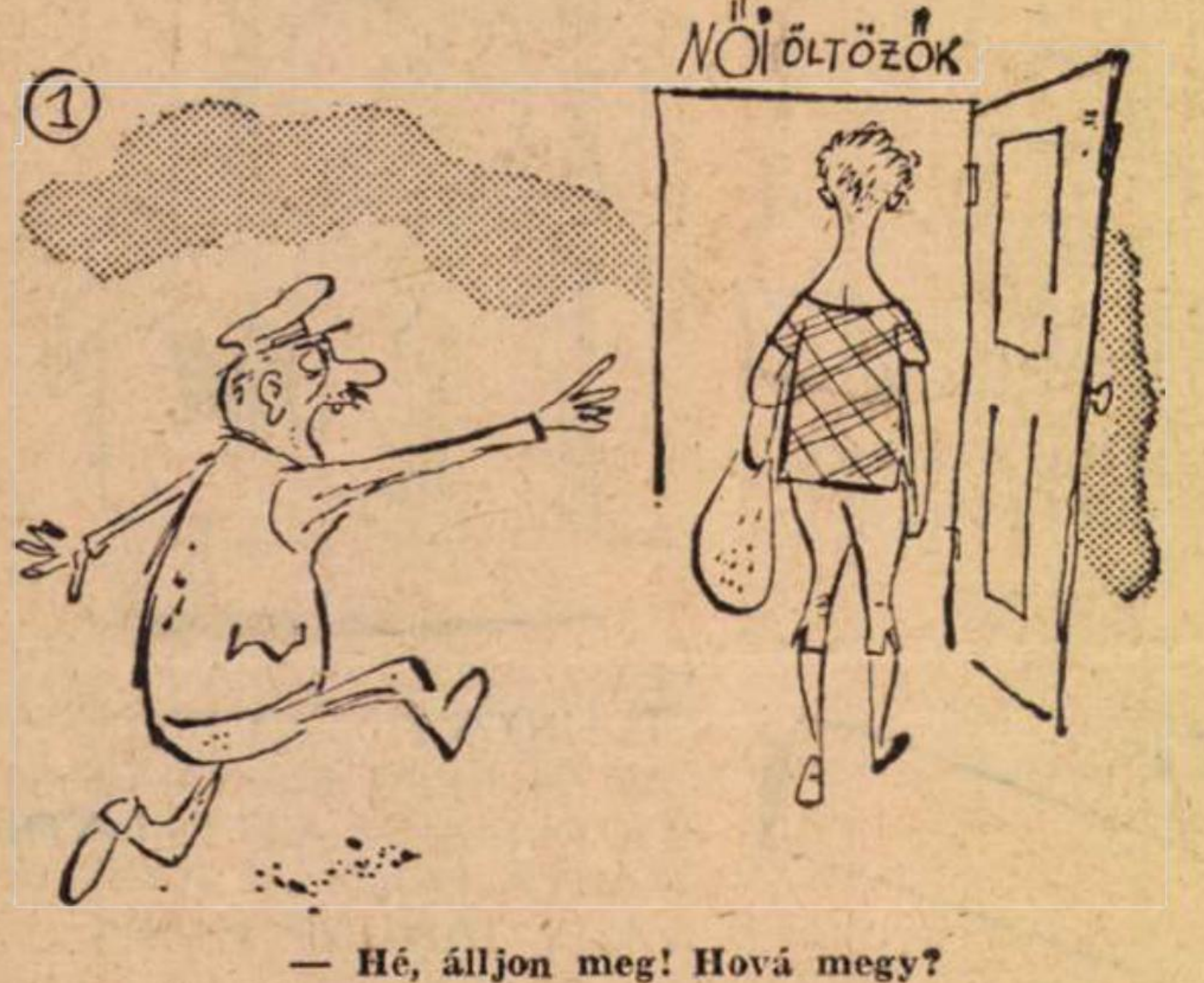

— Hé, álljon meg! Hová megy?

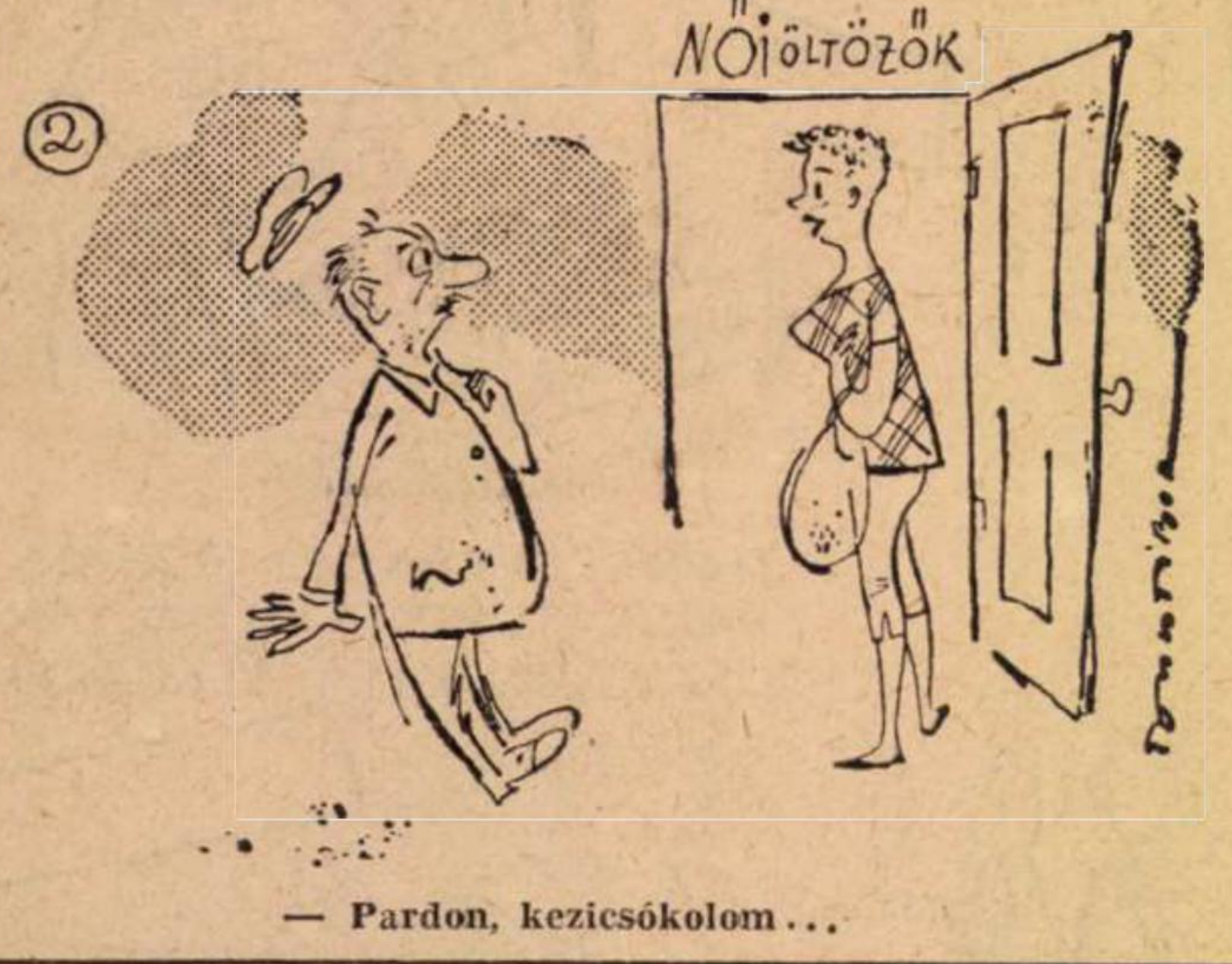

— Pardon, kezicsókolom...

Egy elmaradt beadó

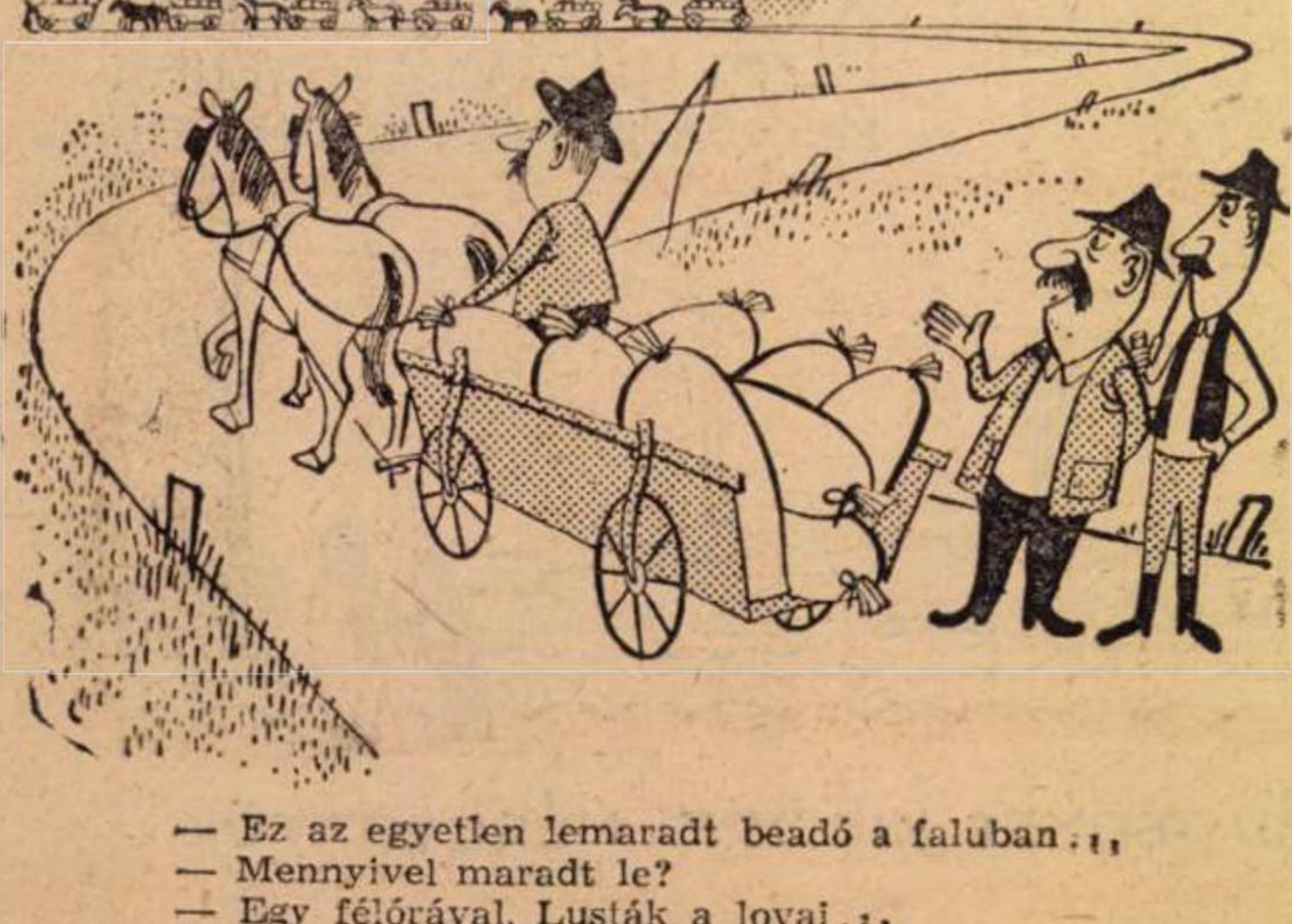

— Ez az egyetlen lemaradt beadó a faluban...
— Mennyivel maradt le?
— Egy félórával. Lusták a lovai...

Vásár... Vásár... Vásár..

Kettővel több vásárt láttam az alkotmány ünnepe alkalmából rendezett vásárok közül, mint ahány a cimben szerepel. Összesen tehát ötöt. Volt közöttük mindenféle. A leghirösebb természetesen a kecskeméti hirös vásár volt, hiszen már a nevében is benne van. A legszebb a szegedi vásár volt, ahol még a faleveleket is kisuvickolták. A legvidámabb vásárt Szekszárdon rendezték, amelyben nagy része volt a nyolcéves szekszárdi vörös bor olcsó árának is, na meg az erejének, amelyről azt állitják, — és nem alaptalanul —, hogy két pohár után nem ajánlatos erős napra menni vele. A legforgalmasabb vásár Békéscsabán volt, ott még az eladók is vásároltak. A bajai vásárról már megérkezésünk első pillanatában megállapitottuk, hogy a legzajosabb. Ugyanis éppen abban a pillanatban tette közhirré a megafon a következő szöveget: „Ezt a dalt az áruház dolgozóinak küldik azok a bajaiak, akik nem tudtak aludni az éjszakai műsorközvetités miatt...”

*

Pannonia... Pannonia... Pannonia... Ettől a szótól visszhangzott minden vásár. Mindenki Pannonia motort akart venni. Voltak olyan lelkes emberek, akik a vásár nyitása előtti este elmentek a vásárra és megkeresték a motorokat. Egy óvatlan pillanatban megrohamozták őket és ráültek. Igy bizonyitották be reggel az előadóknak elsőbbségi jogukat.

A jövőre vonatkozóan ajánlom, hogy Csepelen, ahol a Pannoniákat készitik, fokozottan ügyeljenek a látogatókra, mert nem lehetetlen, hogy egy ötletes vásárló már a gyárban ráül a készülő motorra és étlen-szomjan megvárja, amig elkészül.

*

Sokszor és sokat beszélünk a propagandáról, meg arról is, hogy milyen sokba kerül, mennyi pénz megy el rá. Pedig lehet azt egyszerűbben is megoldani. Hogyan? Megfigyeltem a vásárok lacikonyháit.

Nincs ott transzparens, többszinnyomású plakát, de mégcsak hangosbemondó sem. Egyszerűen odaáll a tűzhely mellé egy kackiás menyecske, beleteszi a forró zsirba a finom húst és amig az ott sül, addig száll mindenfelé az illata. A látogató pedig ahogy beteszi a lábát a vásárra, elkezd szimatolni a levegőbe, majd futólépésben megindul valamelyik lacikonyha felé és addig nem nyugszik, amig meg nem evett egy-két adagot...

Kell ennél jobb, olcsóbb propaganda?

— ra.

BÉCSI...

— Pardon, szabad ez a hely?

— Tessék.

A szürkekabátos férfi leül az asztalomhoz, mert máshol nem kapott helyet.

Nem vagyok elragadtatva, mert szeretnék egyedül étkezni.

Evés közben a beszéd helytelen melléktevékenység. Nem az illendőség miatt, hanem mert elvonja a figyelmet a főtevékenységről. Az evés pedig fontos funkció! No, nem a létfenntartás miatt — ez prózai indokolás. Sokkal inkább azért, mivel evés közben az ember voltaképpen áldozatot mutat be ízlelőszerveinek oltárán — édes, sós, savanyú áldozatokat és e fő ízeknek sokféle változatait.

A beszéd energiákat von el a teljesértékű zamatolás élvezetétől, amelyet pedig kár megrövidíteni.

Az ilyen odaülők pedig, akik helyhiány miatt az ember kéretlen asztalvendégei lesznek, rendszerint beszélgetni kezdenek. Locsognak, fecsegnek, ostoba közhelyeket mondanak és az ember képtelen az evésre koncentrálni.

Még az a szerencse, hogy már megvacsoráztam!

Persze, most majd ő rendel és végig kell néznem az egész műveletet. Ez kellemetlen lesz kissé, mert alapjában véve én tulajdonképpen kicsit éhes maradtam.

— Bécsit kérek! — mondja a szürkekabátos, aztán újságot húz elő a zsebéből, rágyújt, izeg-mozog a széken, láthatólag jól érzi magát. Valahogy igen otthonosan viselkedik itt nálam, az én helyemen, az én asztalomnál. A cigarettatárcáját leteszi a tányérom mellé, később a gyufát is, a balkezével dobol, majd úgy néz szét az étteremben hely nélkül kóborló embereken, olyan fölényes és öntelt tekintettel, mintha ő engedte volna meg nekem, hogy ideüljek.

Jön a pincér. Leteszi a tálat, benne a bécsi és pirított burgonya, a céklát, hozza a kenyeret, majd egy pohár sört. Az egész asztal tele van. Visszahúzom az újságomat, odébbteszem a poharam, helyet csinálok. Hogy elférhessen, hogy kényelmesen tudjon enni, hogy semmi se zavarja Őt!

Eszik. A bécsit, a szeletet. Hozzá csipeget a céklából. Micsoda illat, micsoda ropogások, micsoda ízek lehetnek most a szájában! Kis fehér bajuszt hagy a sör a szája szélén. El tudom képzelni az egész ízkomplexumot, amely betölti ezt a terpeszkedő, udvariatlan és tapintatlan frátert, aki idetolakodott az asztalomhoz és beleeszik a képembe!

Undorító végeredményben is..., hogy milyen mohók tudnak lenni egyes emberek!... Ez is itt, ahogy bekapja azt a húst, ahogy metéli a késével, ahogy rágja, nyeli, meg szürcsöli a sört és tépi a kenyeret!

Szeretem én is a bécsit, pont így szeretem, ilyen barnásvörösen, meg hozzá a céklát, a sült krumplit és sósan az egészet, amire olyan jó a hideg világos sör. De nem tudnám ilyen habzsolva, izgatottan enni, ennyi vad, ősemberi brutalitással, ezzel a kéjes ennivágyással, ami lerí az arcáról és kiül a szemébe.

Hogy kivetkőzik az ember önmagából, hogy lemállik a kultúra, a civilizáció vékony zománca az éhség kielégítése közben! És ezt a vadállatot engedtem én az asztalomhoz, ezt a húsevő ragadozót, aki talán még a gyilkolástól és az emberhústól sem riad vissza, ha éppen arról van szó..! Szinte félelmetesen csattognak fogai, ahogy piros nyelve forog, mozog, löki, taszítja egy szerencsétlen disznó kisütött húsát!

Hát ide jutottunk! Ezért gondolkodunk és háborúzunk évezredek óta? Ennyit ér a kultúra és tudomány sok csodája, így omlik össze minden egy pillanat alatt, ha az ételt sürgető gyomorban túltengenek a nedvek?!

Mit szólna ehhez Beethoven, Kant, vagy Laplace?!

Goethe, Keats és Arany Pános?

Mit szólna Herakles, Nagy Sándor, vagy Napoleon?!

A pápák és a cárok, az apostolok és a jakobinusok?!

Csak ennyit: nem volt érdemes! Nem! Ez szörnyű! Ez siralmas és végzetes, ez olyan elkeserítő nagy századunk kellős közepén, hogy nem lehet tovább tétlenül nézni!

Átülök egy másik asztalhoz és én is rendelek egy bécsit. Céklával. Sörrel.

Lányi Ákos

VIKEND

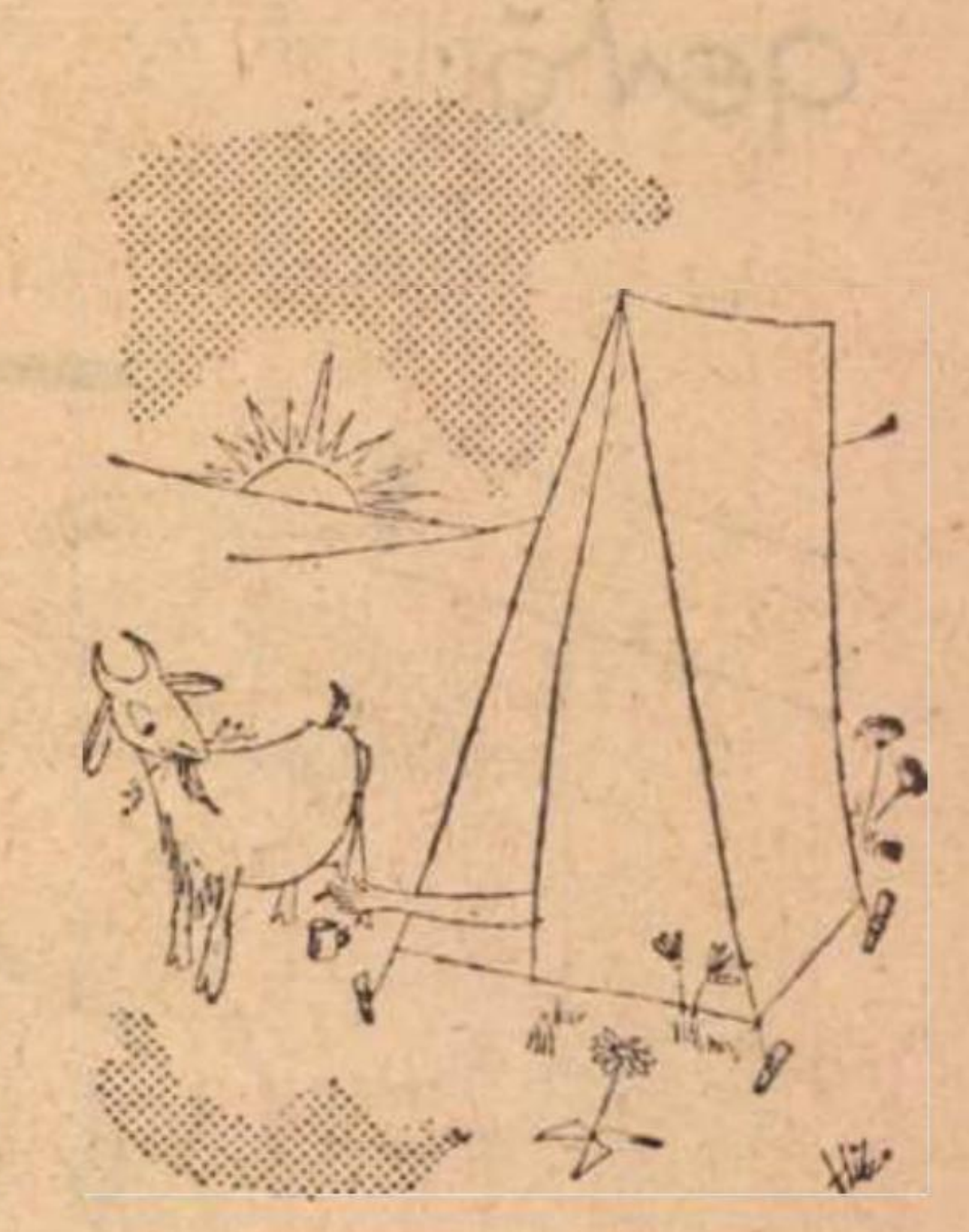

Emelkedőkre
DÖNGŐ
segédmotorral

ISMERJE MEG KÍNA MOSOLYÁT!

Most jelent meg:

TONCZ TIBOR:

HAT HÉT KÍNÁBAN

című gazdagon illusztrált úti-albuma

Képes beszámoló a kiváló grafikus hathetes útjáról. 120 egészoldalas szénrajzzal, tusrajzzal és színes akvarellel

(MAGVETŐ KIADÓ)

Ára 59.— Ft

Kapható valamennyi állami könyvesboltban és üzemi könyvterjesztőnél.

Vásárfiát Corvinból!
Corvin
Corvin
Corvin
Corvin

Egyszerűsítés

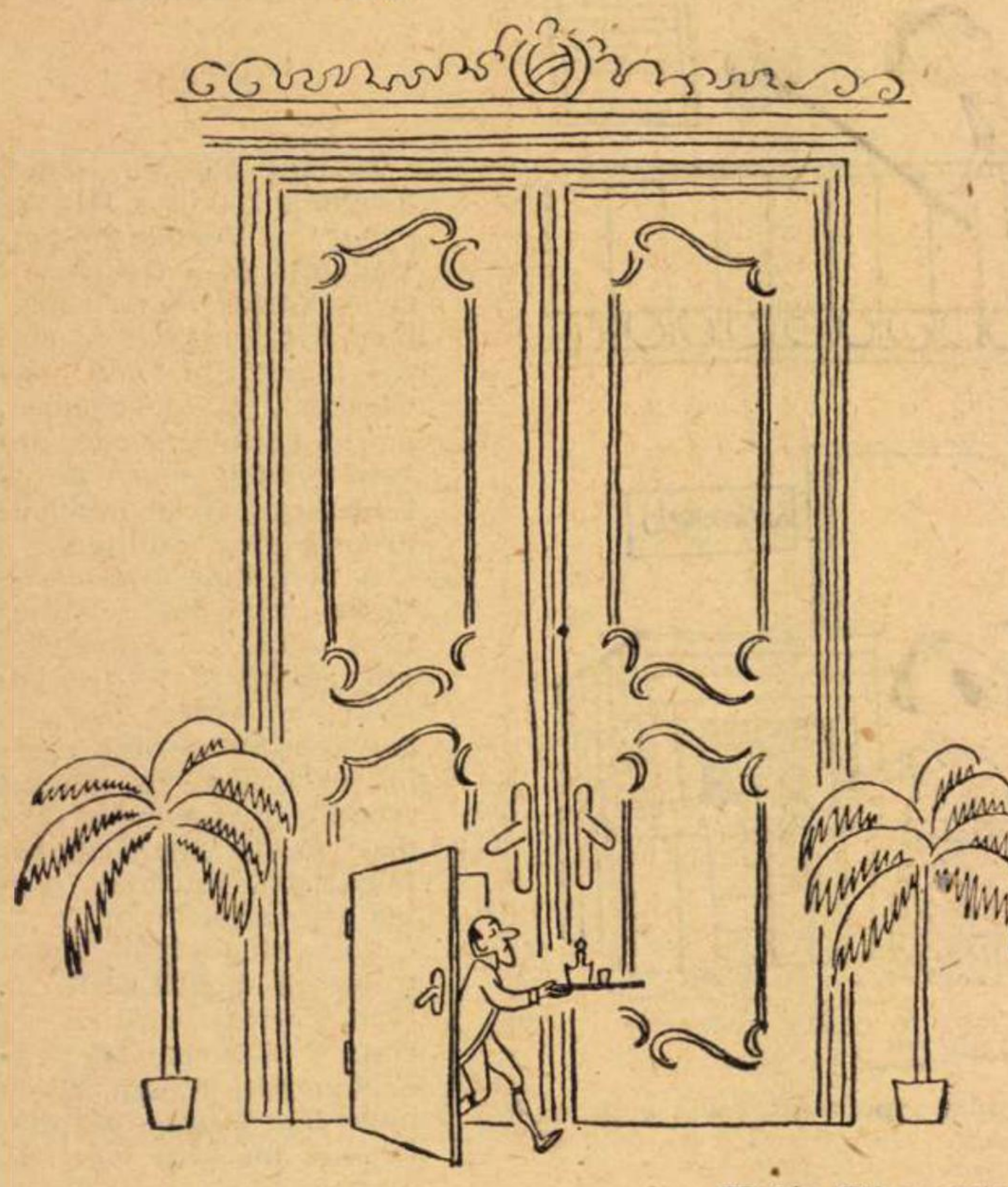

(Kaján Tibor rajza.)

Aki látja az nem hallja, aki hallja az nem látja...

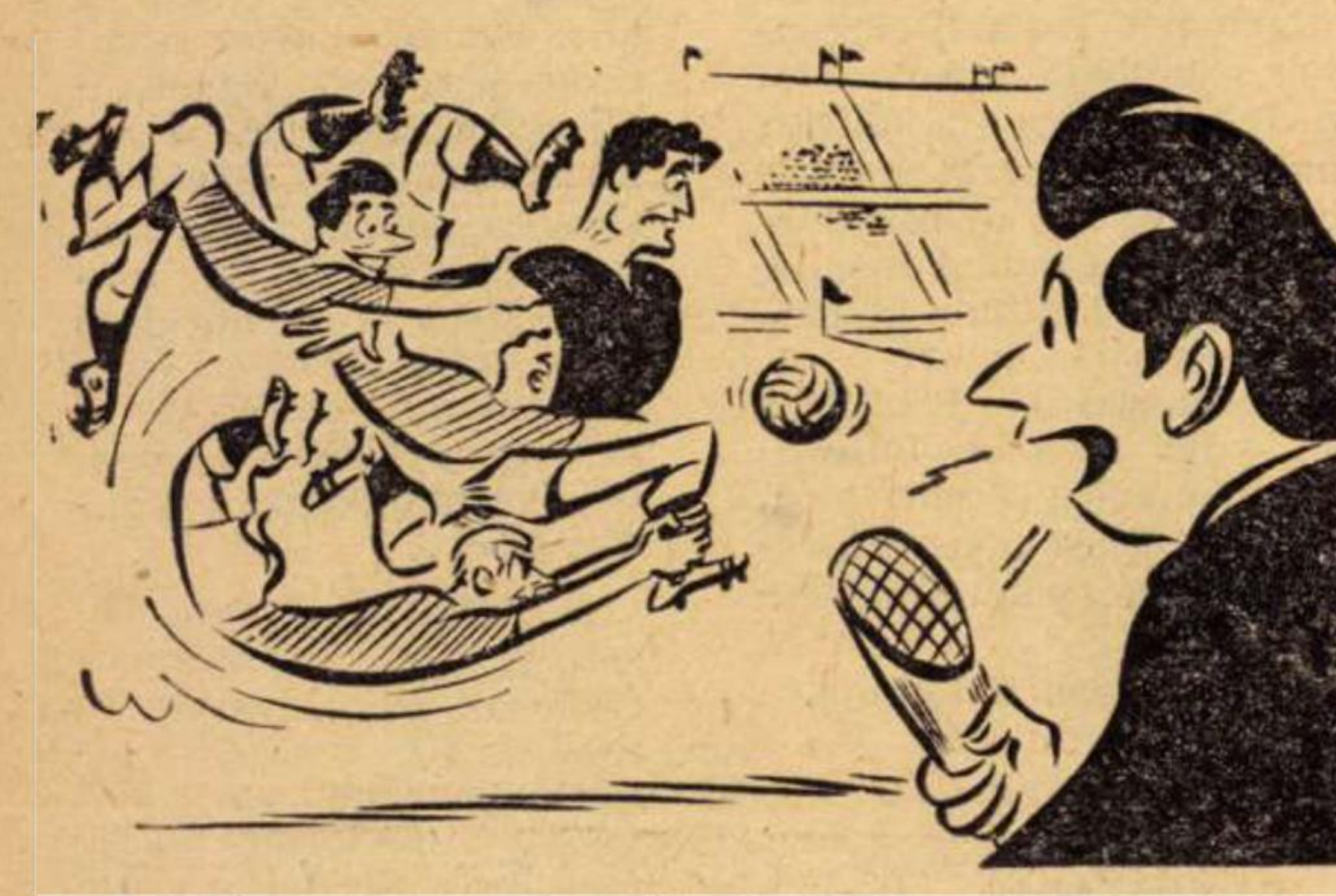

Rádióriporter: — Ez igen, fiúk! Milyen szép szabályos szerelés...

Furcsa takarékosság

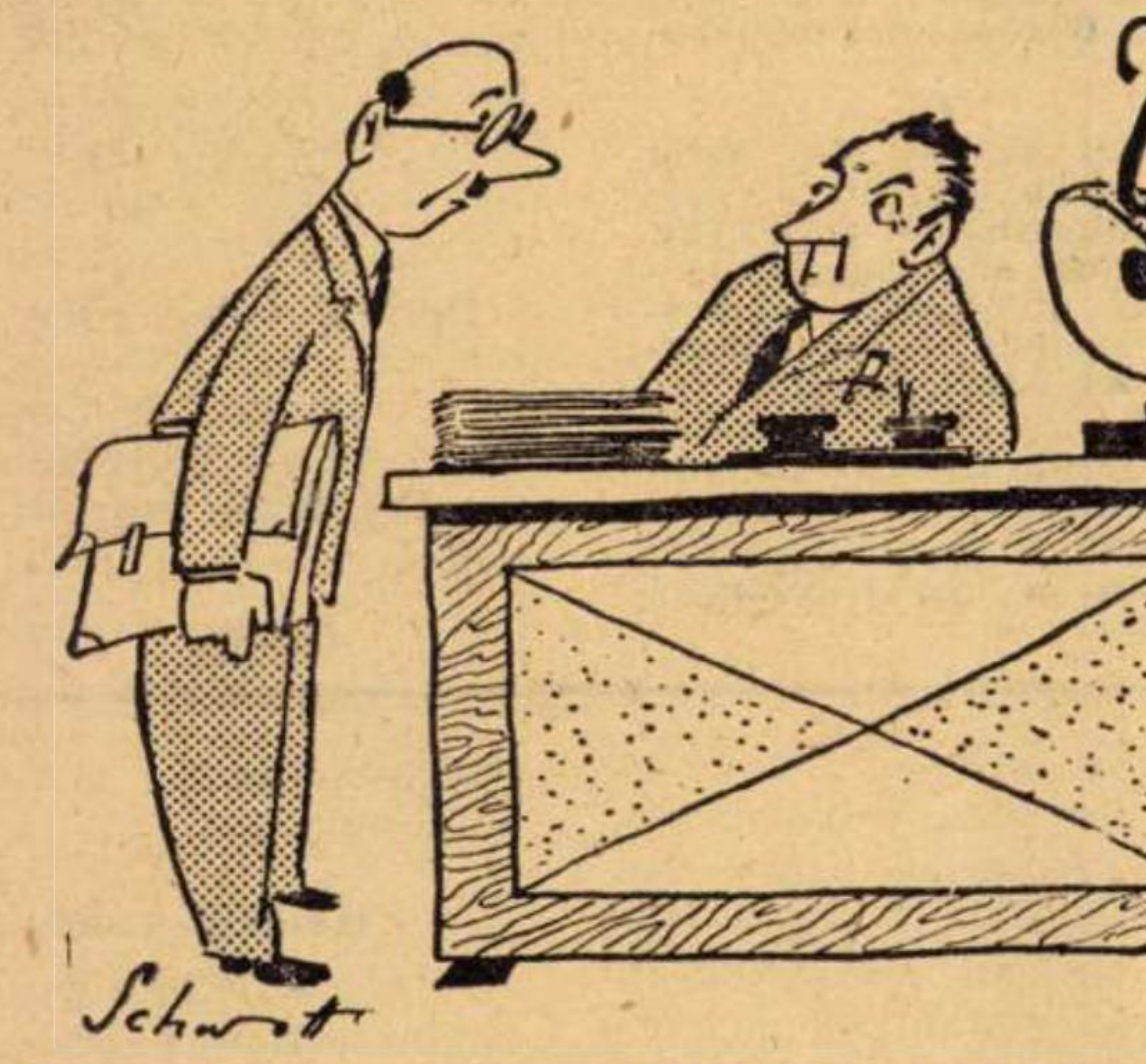

— És mit tettek a beosztottai az áramtakarékosság érdekében?
— Hazavitték az összes villanykörtéket.

Viharszünet

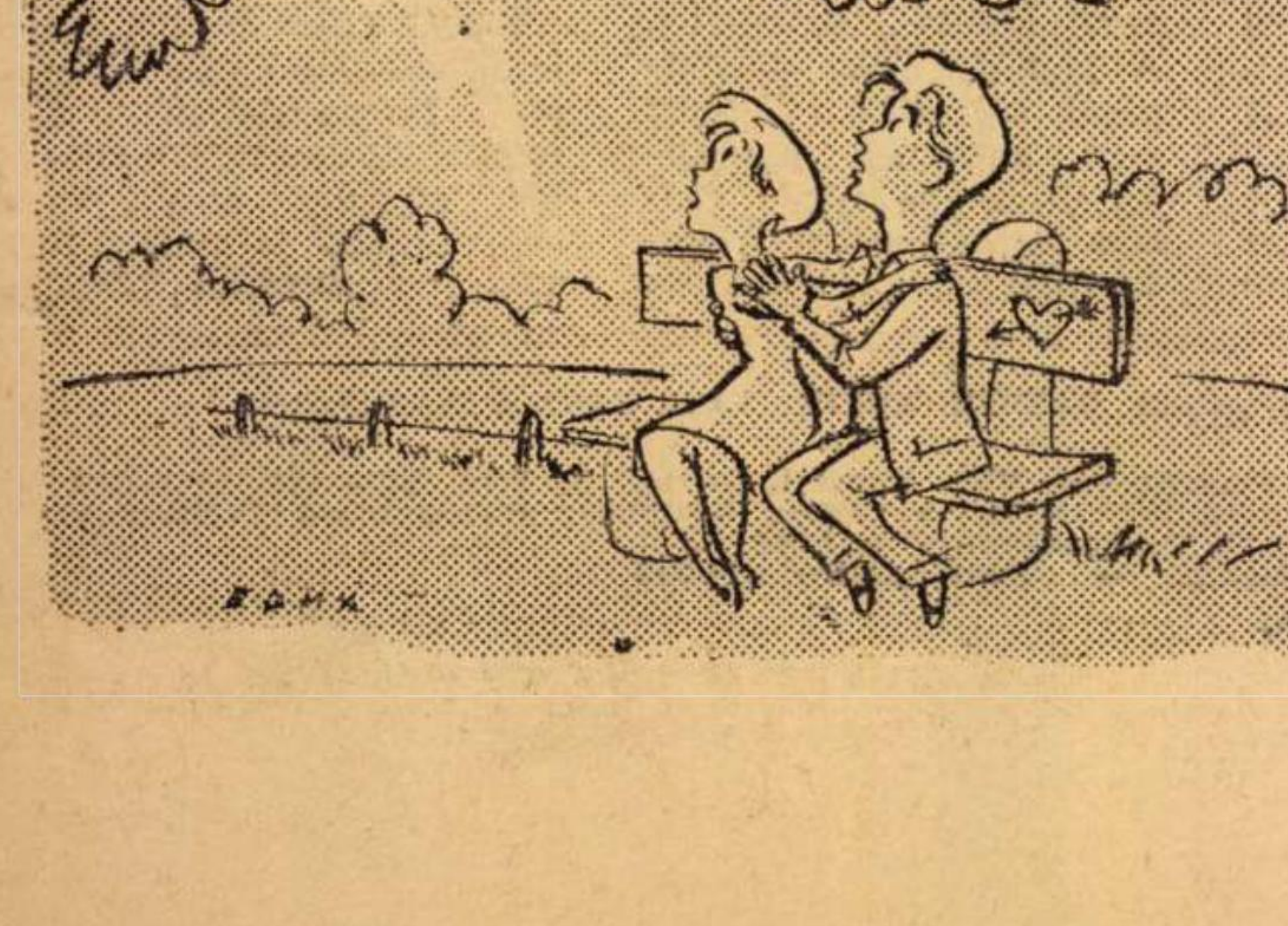

Kulturfront

A költészet hatalmáról

A Nagykörúton állt egy telefonfülke. Ajtaja sűrűn nyitódott-csukódott. Az emberek megtárgyalták ügyes-bajos dolgaikat, fölhívták a lakáshivatalt, megbeszéltek egy találkát, pénz kértek kölcsön a barátaiktól vagy féltékenységükkel gyötörték kedvesüket. Egy idős asszony, miután visszaakasztotta a hallgatót, egyszer nekidőlt a készüléknek és sírt. Ilyen eset azonban csak ritkán fordult elő.

Egy napsütéses nyári délutánon a fülkébe lépett a költő. Fölhívott egy szerkesztőt és így szólt:

— Megvan az utolsó négy sor!

Egy piszkos papírszeletről felolvasott négy verssort.

— Fúj, milyen dekadens —, mondta a szerkesztő. — Ird át mégegyszer, de sokkal derűsebben.

A költő hiába érvelt. Hamarosan letette a hallgatót és eltávozott.

Egy ideig nem jött senki, a fülke üresen állt. Aztán megjelent egy ösztövér, szemüveges fiatalember, egyik közeli kiadóvállalat lektora. Megjegyzendő, mint érdekesség, hogy a fiatalember nem foglalkozott verskötetekkel, nem is ismerte a költőt. Ő a Mai Tárgyú Regények Főcsoportján dolgozott, a Húsipari, Bélfeldolgozó és Röplabdatárgyú Regények alcsoportjában. Ki akarta nyitni a fülke ajtaját.

Az ajtó nehezen nyílt. Először nem is akart kinyílni, de aztán hirtelen kivágódott, úgy, hogy valósággal visszalökte az utcára a lektort. A következő kísérletre az ajtó olyan módon válaszolt, hogy az már rúgásnak is beillett. A lektor hátratántorodott és nekiesett egy postaládának.

Az autóbuszra várakozó utasok odacsoportosultak. Kivált közülük egy aktatáskás, erélyes fellépésű férfi. Megpróbált benyitni a fülkébe, de olyan ütést kapott az ajtótól, hogy hanyattesett a kövezeten. Mind többen és többen gyűltek oda, megjegyzéseket tettek a fülkére, a postára és az ösztövér fiatalemberre. Egyesek tudni vélték, hogy magasfeszültségű áram van az ajtóban, mások szerint az ösztövér fiatalember meg a cinkosa el akarták rabolni a készülékben lévő érméket, de idejében lefülelték őket. A fülke egyideig némán hallgatta oktalan találgatásukat, aztán megfordult és nyugodt léptekkel elindult a Rákóczi úton. A sarkon éppen pirosat jelzett a lámpa, a fülke megállt és várt.

Az emberek utánanéztek, de nem szóltak semmit, mert nálunk semmin sem csodálkoznak, ami a telefonnal van kapcsolatban. Megjött az autóbusz, elvitte az utasokat, a fülke pedig vidáman ballagott végig a Rákóczi úton a verőfényes nyári délutánban.

Nézegette a kirakatokat. Elácsorgott egy virágüzlet előtt, egyesek látták bemenni egy könyvesboltba, de lehet, hogy összetévesztették valaki mással. Egy mellékutcai Italboltban felhajtott egy kupica rumot, aztán végigsétált a Dunaparton és átment a Margitszigetre. Az egykori kolostor romjainál meglátott egy másik telefonfülkét. Továbbsétált, aztán visszafordult, végül átment a másik oldalra és tapintatosan, de kitartóan szemezni kezdett a túlsó fülkével. Később, amikor már sötétedett, belegázolt egy virágágyba a rózsák közé.

Hogy éjszaka mi történt a romoknál, mi, nem, azt nem lehet kideríteni, mert a szigeten rossz a közvilágítás. De másnap a korai járókelők észrevették, hogy a romok előtti fülke tele van dobálva vérvörös rózsával, a telefonkészülék pedig egész nap tévesen kapcsol. A másik fülkének már hült helye volt akkor.

Ő már pirkadatkor elhagyta a Szigetet és átkelt Budára. Fölment a Gellért-hegyre, onnan hegyen-völgyön át a Hármashatárhegy csúcsára kapaszkodott föl, aztán leereszkedett a hegy oldalán és nekivágott az országútnak. Többé sohasem látták Budapesten.

A városon kívül, a Hűvösvölgy utolsó házain is túl, Nagykovácsi községtől azonban jóval innen van egy vadvirágos rét. Akkora csak, hogy kifulladás nélkül körbe tudja futni egy kisgyerek, s olyan rejtve él a magastörzsű fák közt, mint egy tengerszem. Túl kicsi még ahhoz is, hogy valaki lekaszálja: ennélfogva nyár közepén már derékmagasságig nő rajta a fű, a gaz, meg a virág. Ez az a hely, ahol a fülke letanyázott.

A kirándulók, akik vasárnaponta erre vetődnek, nagyon megörülnek neki. Kedvük támad megtréfálni valakit, aki még az igazak álmát alussza, vagy eszükbe jut hazatelefonálni, hogy tegyék a lábtörlő alá az otthonhagyott kulcsot. Belépnek a fülkébe —, mely kissé rézsut dőlt a puha talajon — s miközben az ajtón utánuk hajolnak a hosszúszárú vadvirágok, fölveszik a telefonkagylót.

A készülék azonban nem ad vonalat. Ehelyett négy verssor szólal meg a telefonkagylóban, az a négy verssor, amit a költő beleolvasott...

A bedobott pénzt a készülék nem adja vissza, de emiatt még senki sem tett panaszt.

Örkény István

A figyelmes művezető

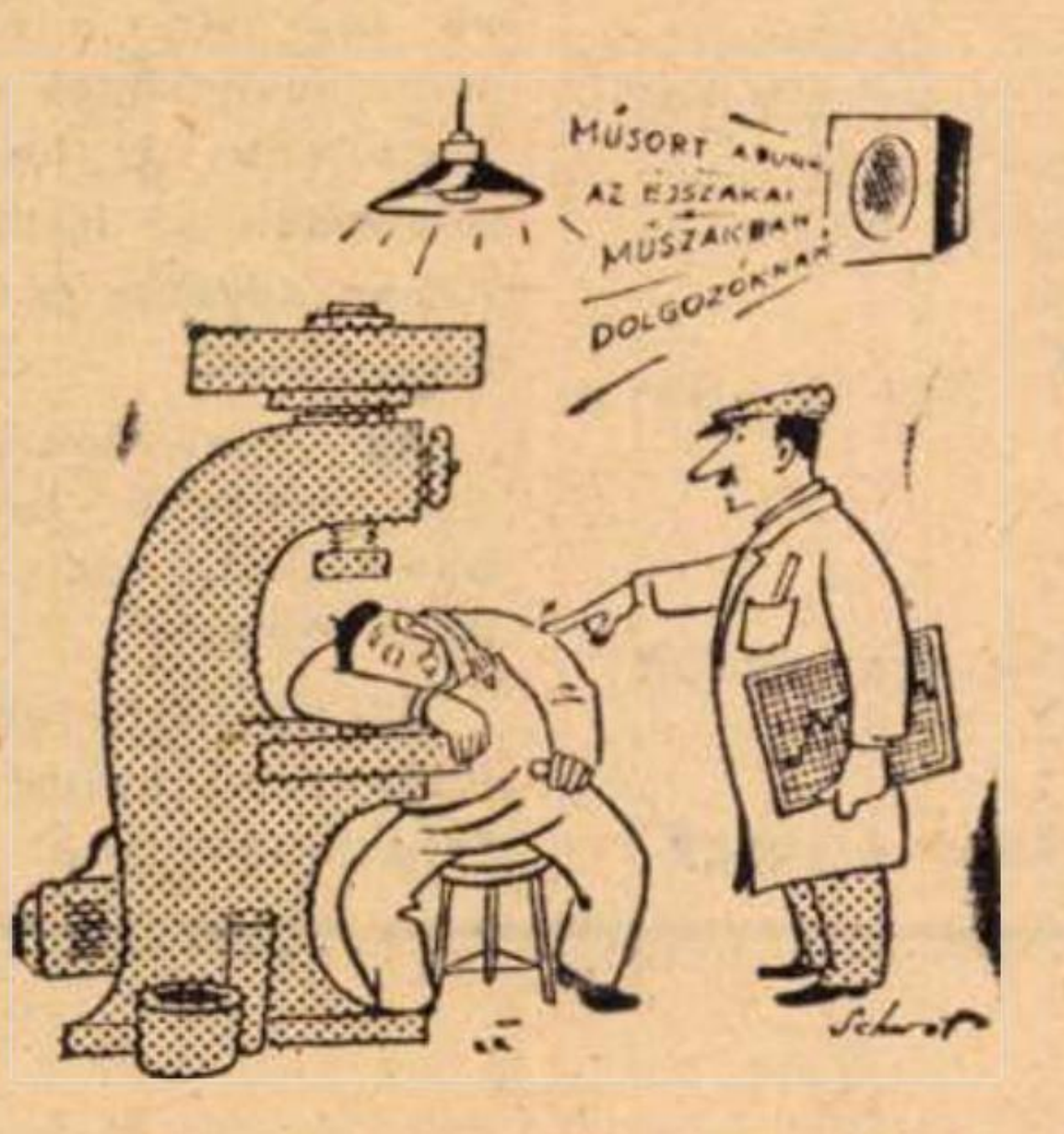
MŰSORT ADUNK AZ ÉJSZAKAI MŰSZAKBAN DOLGOZÓKNAK

— Ébredj, most játsszák a kedvenc lemezedet a jó munkádért...

KULTÚREMBER

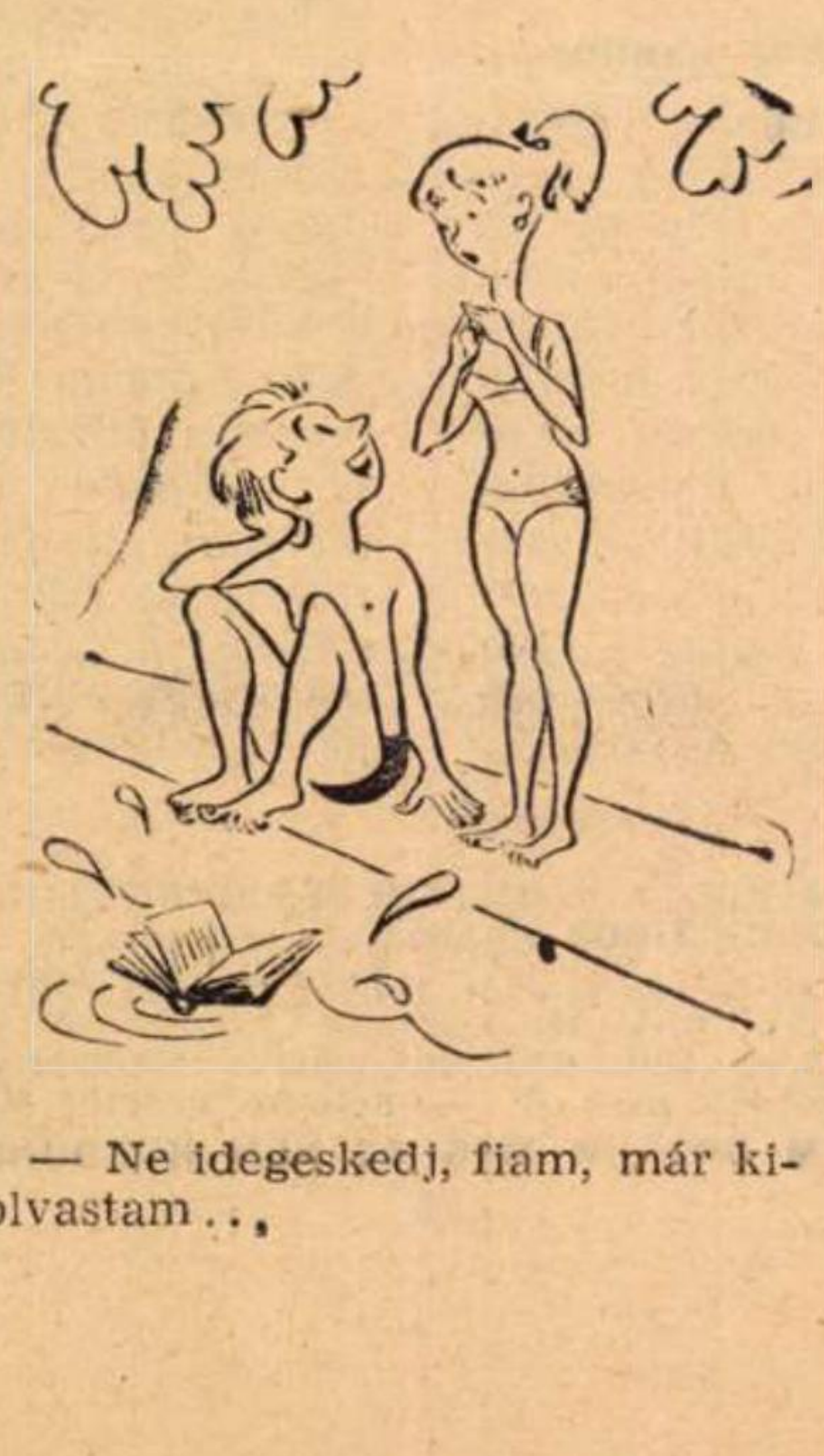

— Ne idegeskedj, fiam, már kiolvastam...

Egy újító a kánikulában

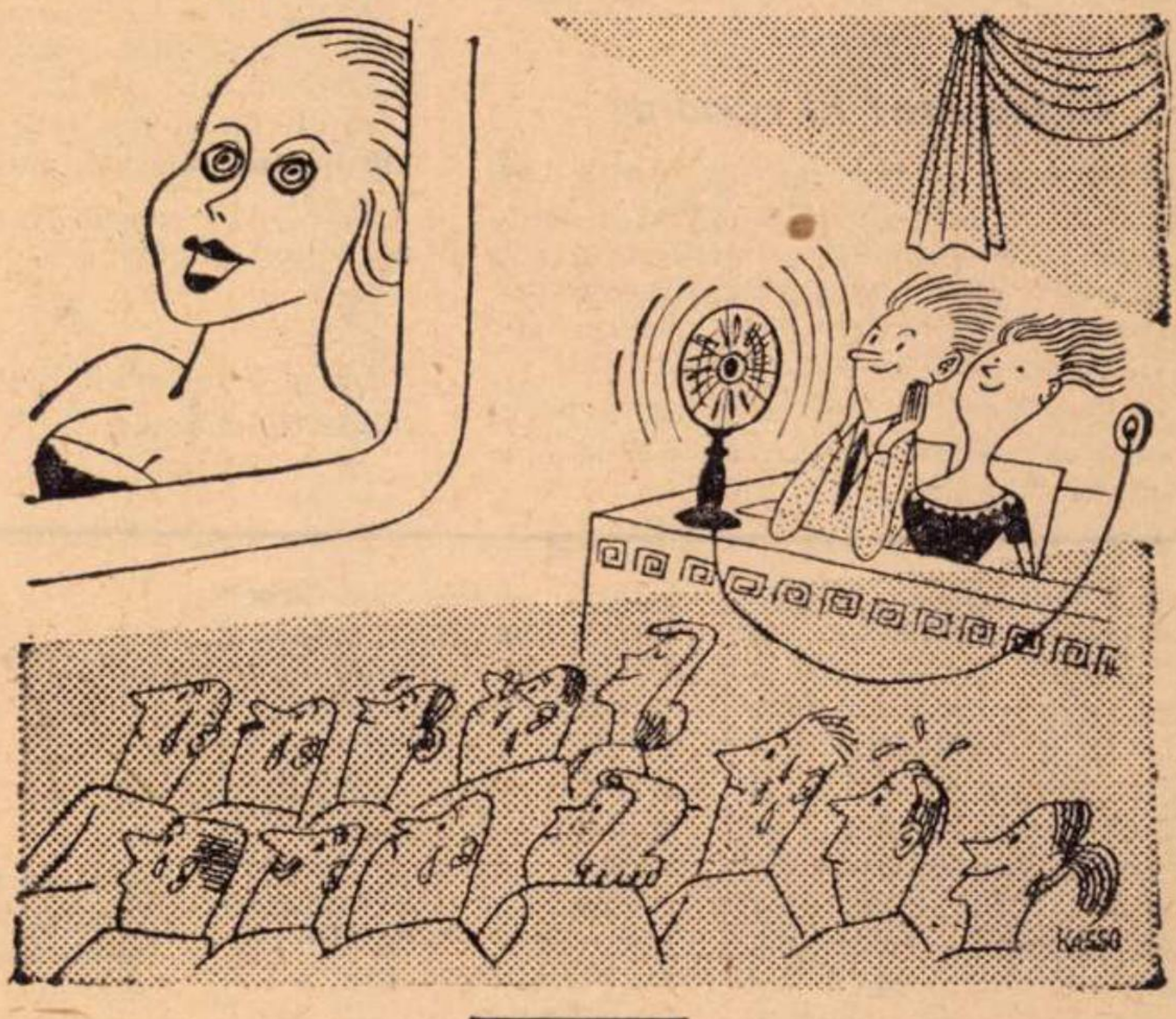

A technika fejlődése

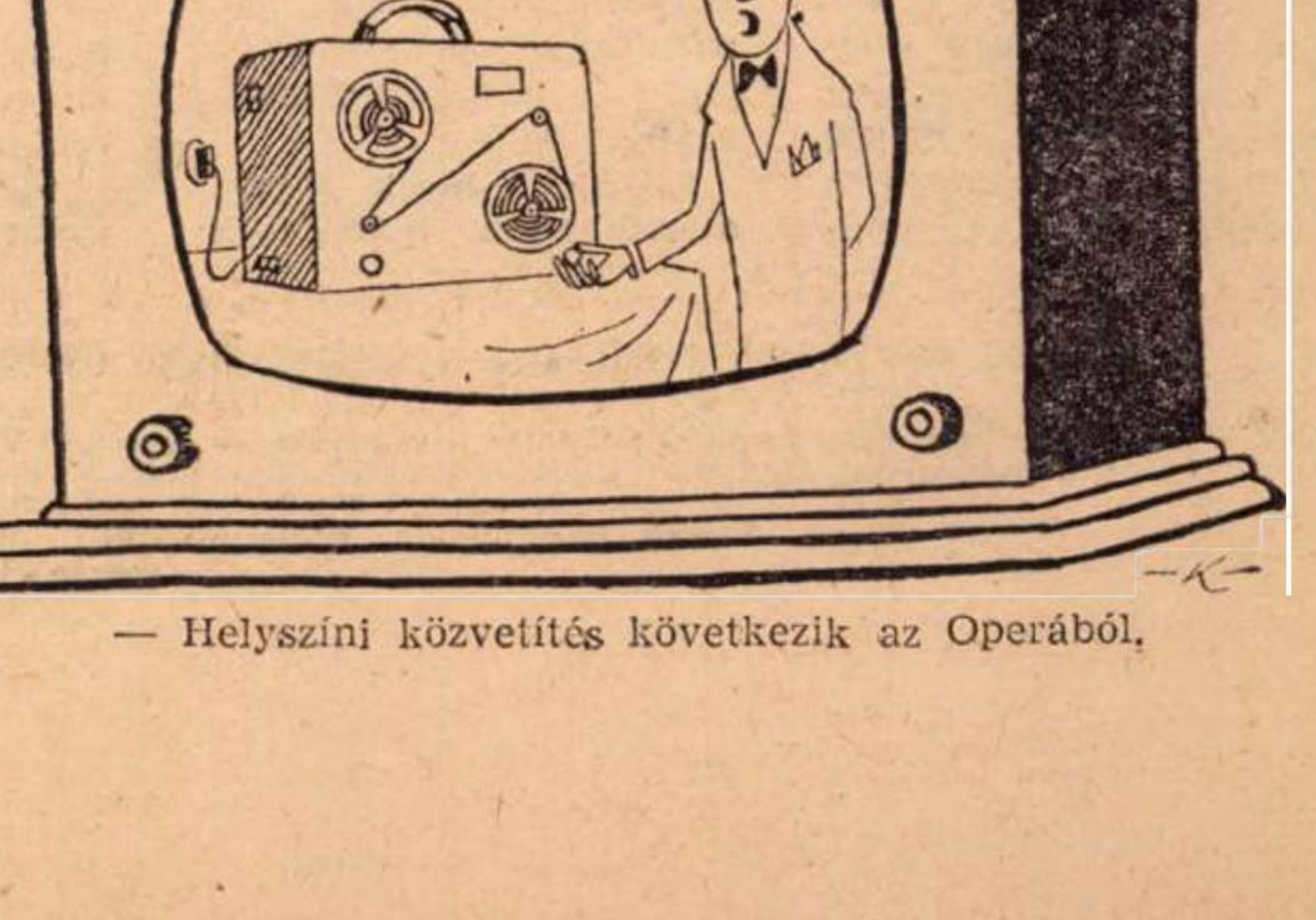

— Helyszíni közvetítés következik az Operából.

Le a bürokráciával!

IKV-kisregény hepiend nélkül

Előzmények

Három héttel ezelőtt „SOS . . . Süllyedünk! . . . SOS” címmel cikket írtam egy Kiss János altábornagy utcai házról, ahol víz alatt áll a pince, és ennek következtében a földszinti lakások penészesek. (Figyelmetlenségből 34-es számot írtam, noha a szóban forgó ház a 37-es.) Középkori módszernek tartottam — és tartom ma is — azt, ahogy a XII. ker. IKV megoldotta a kérdést: havi négyszázötven forintért alkalmazott két vízhordót, akiknek nincs más dolguk, mint napjában egyszer lemenni a pincébe és vödrökben felhordani a vizet.

A cikk így fejeződött be:

„A lakók azt mesélik, hogy az IKV-ban azt mondották nekik, csak írjanak nyugodtan a Ludas Matyinak, nem érdekes. Az újságban megjelent cikket elolvassák, aztán bedobják a szemétkosárba“.

Hogy kerültem a jégszekrénybe?

Elmentem az IKV-hoz és beléptem egy ajtón. Azt hittem, hogy hivatali helyiségbe lépek, pedig valójában jégszekrény volt, csak megtévesztésül írták rá, hogy IGAZGATÓ. Beléptem és a hűvös fogadtatás megdermesztett. Bensőm egy pillanat alatt tele lett zúzmarával. Már bántam, hogy nem vettem fel télikabátot, kucsmát és halinacsizmát. A szobában négyen ültek és fagyasztó pillantásokat vetettek rám. Az ajtó menthetetlenül becsukódott a hátam mögött.

Megmagyarázzák, hogy mit akartam

Szabó József, az igazgató előzékenyen megmagyarázta nekem, miért is írtam a cikket. Szerinte hangulatot akartam kelteni az IKV ellen.

Valóban, már hetek óta figyeltem a XII-ik kerületet és megállapítottam, hogy rettentő unalmas az élet, az emberek egyhangúan dícsérik az IKV-t, ideje lenne már valami hangulatot csinálni.

Először arra gondoltam, hogy szólok a Filharmóniának, csináljon egy kis szabadtéri műsort, hadd legyen megfelelő hangulat. Végül úgy döntöttem, hogy az olcsóbbik megoldást választom és írok egy cikket, amelyben elmondom egy ház panaszát. A szabadtéri előadás ki van téve az időjárás szeszélyének, a lap viszont esős időben is megjelenik. Igy lettem hangulat-brigád a XII-ik kerületben.

Ki mondta? Ki mondta?

Az igazgatót főleg az érdekelte, ki mondta azt, hogy az IKV-nál az a vélemény: „nem érdekes az újságcikk, azt elolvassák, aztán bedobják a szemétkosárba.” Követelte, mondjam meg az illető nevét, mert ez rágalmazás!

Hogy vízben áll a pince és penészesek a lakások? Nem ez a lényeg, hanem az, hogy ki mondta . . .

Az IKV bértanúi

Nem sajtóhiba! Nem vértanúk, hanem bértanúk. Beszélgetésünk alatt két hallgatag, komor ember ült a közelemben, nem szóltak egy szót sem, csak árgus füllel figyelték és jegyezték minden szavamat.

— Csak két tanú jelenlétében tárgyalok újságírókkal! — jelentette ki az igazgató.

A két bértanú mozdulatlanul ült és valószínűleg azt számolta, hányat lélegzem percenként.

Erre felálltam, megköszöntem a belém helyezett bizalmat és elhagytam a szobát. A két tanú tanúsíthatja.

A nem valami megnyugtató fejlemények

Ezekután Ilofszky elvtársnő, a párttitkár vett gondozásba és türelmesen, tárgyilagosan elmondotta nekem, hogy az IKV már többször foglalkozott a Kiss János altábornagy utca 37-tel, de eddig még nem tudtak végleges megoldást találni. A mélyépítő mérnökök valószínűnek tartják, hogy egy forrás húzódik a ház alatt. Ez ügyben készítettek is már tervrajzokat, de megvalósításra, főleg anyagi okok miatt még nem kerülhetett sor.

Végszóra betoppant Pereházi Károly főmérnök, a Lakásgazdálkodási Igazgatóságtól, aki a cikk megjelenése után azt a megbízást kapta a feletteseitől, hogy foglalkozzék a kérdéssel, nézze át mégegyszer a tervrajzokat, s készítsen egy javaslatot a Lakásgazdálkodási Igazgatóság részére. Megkértem őt, hogy az elfogadott javaslatot juttassa el a címemre. Megígérte.

A vödör-módszert ő is középkorinak tartja.

Jelenleg így áll a helyzet.

Ilofszky elvtársnő nem engedett el egyhamar. Elmesélte nekem, hogyan dolgoznak az IKV-nál és milyen körülmények között. Megtudtam azt is, hogy január elseje óta 1600 panaszt intéztek el lelkiismeretesen. Végül meghívást kaptam, hogy töltsem legközelebbi szabadságomat a XII. kerületi IKV-nál. Majd akkor megtudom, hogy mi a magyarok istene.

Bizonyíték a gyors ügyintézésre

Amíg én az elvtársakkal beszélgettem, tervrajzokat nézegettem, szigetelési módszerekről tanácskoztam, Szabó igazgató elvtárs máris intézkedett, bürokrácia nélkül, operatív módon.

Telefonált a szerkesztőségbe és panaszt tett ellenem.

★

Eddig a történet. Egyelőre nem tudok többet mondani.

Mikes György

Ami sok pesti bérházban megtörténik

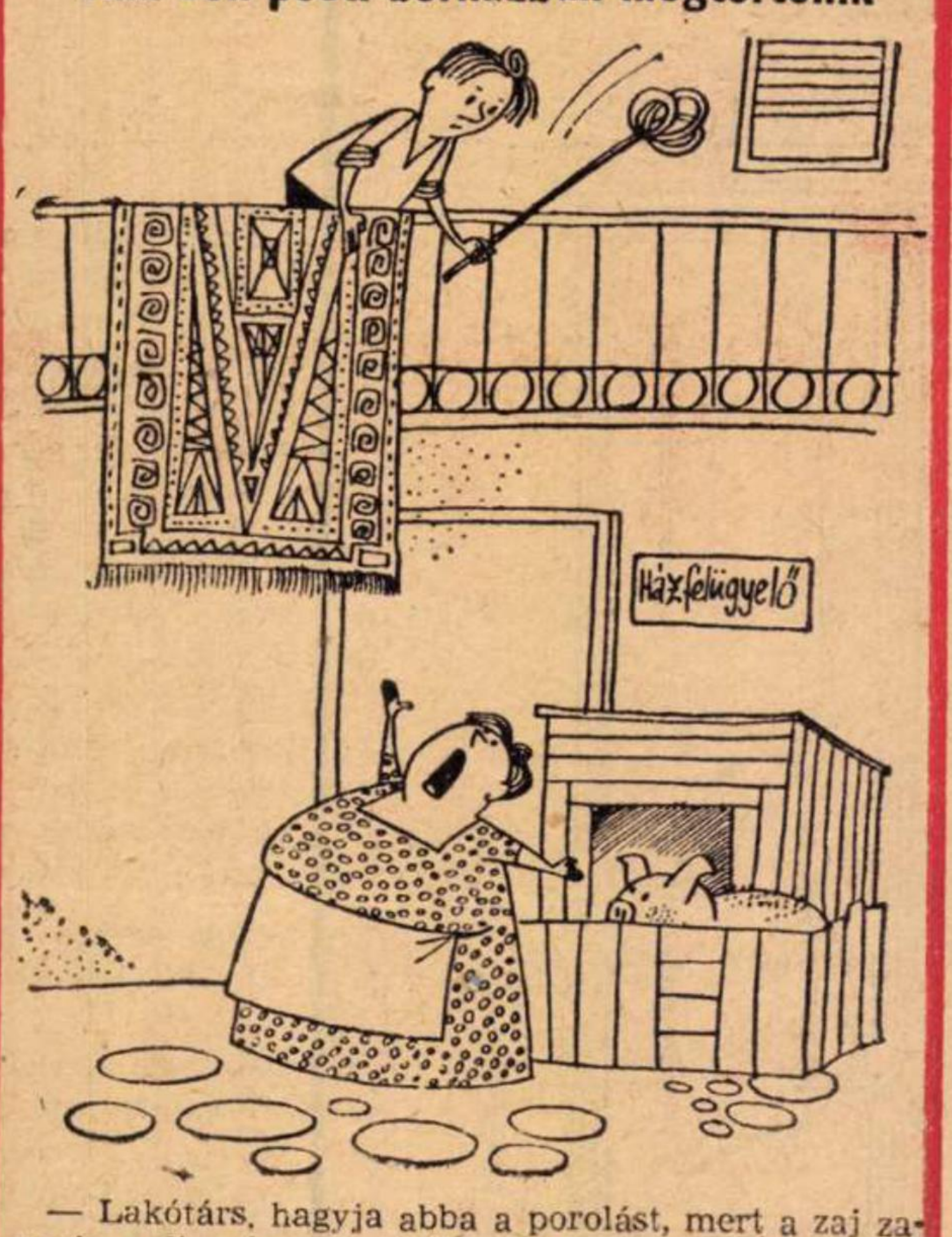

— Lakótárs, hagyja abba a porolást, mert a zaj zavarja a disznó emésztését!

UGYANAZ A PLAKÁT

Miért van három év óta ugyanolyan plakátja a Mezőgazdasági Kiállításnak? Mi eddig úgy tudtuk: a plakát célja az, hogy feltűnő módon, mindig újszerű hatásokkal hívja fel az emberek figyelmét. Különösen fontos az újszerűség, ha évről évre ismétlődő eseményről van szó. Sokat töprengtünk, mi lehet az oka a Kiállítási Iroda „maradiságának”? Talán az, hogy így kényelmesebb? Vagy hazánkban nincs grafikus, aki új plakátokat tudna tervezni? (A plakátkiállítás azonban másról győzött meg bennünket.) Vagy pedig a kiállítás költségeibe egyedül a grafikus díjazása nem fér bele?

Nem ismerjük eléggé a Mezőgazdasági Kiállítási Iroda szervezési kulisszatitkait, s így további feltevésekkel nem kísérletezünk. Csupán megjegyezzük még, hogy az évről évre megismétlődő és óriási népszerűségnek örvendő Mezőgazdasági Kiállításunk sikerét kétségkívül növelné egy ötletes és új plakát.

Az Élelmiszeripari Minisztérium több dolgozója.

Fagylalt-invázió fenyegeti a III. kerületet

Néhány hét óta élénk levelezés folyik a III. kerületi Vendéglátóipari Vállalat és a Cukrászati Gyár között fagylalt-ügyben. Arról a nyolcvan mázsa fagylaltról van szó ezekben a levelekben, amit a kerületi vendéglátó *nem rendelt meg,* de a Cukrászati Gyár mindenáron le akar szállítani.

A bonyolult fagylalt-vitának bonyolult előzményei vannak. Annakidején, amikor a VV felkészült a nyári idényre, gondosan felmérte a fagylalt-igényeket és annyit rendelt, hogy minden vendége torkig ehesse magát fagylalttal. Százhúsz mázsa fagylaltot rendelt a Cukrászati Gyártól. Ezt a rendelést a BELKER, az Élelmiszeripari Minisztérium és a Budapesti Vendéglátóipari Tröszt közös megállapodásuk alapján kétszáz mázsára emelték.

Hiába közölte idejében a Vendéglátóipari Vállalat, hogy nem ért egyet ezzel a nagyobb megrendeléssel és csak a százhúsz mázsát veszi át, mert többet nem tud eladni, a könyörtelen Cukrászati Gyár nem veszi figyelembe a reklamációt. Arra hivatkozik, hogy tervteljesítése érdekében le kell szállítania a kétszáz mázsát. Hogy a Vendéglátó nem tudja eladni és a fagylalt megromlik? Ez a gyár tervteljesítését nem befolyásolja, csak a Vendéglátóét . . .

A Közületi Döntő Bizottság a Cukrászati Gyárnak adott igazat és most a III. kerületi vendéglátóiparnak át kell vennie a nyolcvan mázsa felesleges fagylaltot. De mi legyen vele? Eddig a következő ötletek születtek:

1. Mindenkit rábeszélnek, hogy szimpla-, vagy duplakávé helyett fagylaltot egyen. 2. A VV dolgozóinak fizetés helyett rezsiárban fagylaltot adnak. 3. A húsételekhez burgonya helyett fagylaltköritést adnak.

Persze, volna még egy megoldás is: a Cukrászati Gyár ne kényszerítse a III. kerületi VV-t 80 mázsa felesleges fagylalt átvételére.

(budai)

Sör — csak labdarúgók részére

Már többször megtörtént Ipolydamásdon, — írja Pásztor Albert olvasónk — hogy vasárnap a futballmérkőzés után az italboltban nem lehet sört kapni, mert lefoglalták a futballisták részére. Így aztán a falu lakosai szomjasan tértek haza, vagy legfeljebb a kerítésen át nézhették az italbolt udvarában söröző jókedvű futballistákat.

Az ipolydamásdiak nagyon szeretik ugyan a futballistákat, de a sört — még jobban.

Szállítsanak több sört a határmenti faluba — ha ott futballmérkőzés van!

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

Bánsági Andor olvasónk köszöni, hogy közbenjárásunkra a IX., Sobieski J. u. 40. alatti lakásában az Ingatlankezelő Vállalat a tetőt megjavította.

★

Id. Masnya István (Pusztabánréve) elmaradt terményfejadagját a helybeli Állami Gazdaságtól megkapta.

★

Faludi László (Bp., VIII., Bródy S. u. 38.) hibás műselyemharisnyáját a RÖLTEX és Molnár Magdolna (Salgótarján) idő előtt tönkrement szandálját a Szivárvány Áruház kicserélte.

★

Palacskó László begyűjtési megbízott (Táska) részére a Vas- és Műszaki Főigazgatóság a motorkerékpárt kiutalta.

Csalafinta mesék

Egy hivatalos jegyzőkönyvben olvastam a következő „stikli“-ket, s azon bosszankodtam, hogy vannak szövetkezeti vezetők, ellenőrök és igazgatósági tagok, akik az ilyenféle egyszerű és átlátszó trükköcskéknek még mindig bedőlnek. Hogy az olvasó is bosszankodjék egy kicsit, meg az illetékesek is tanuljanak egy nagyot, idézek néhány kirívóbb esetet.

Inyenc patkányok

„A mezőszentmihályi Földművesszövetkezetnél 20 000 forintot meghaladó összeget írtak jóvá a vezetőnek patkánykár címén“. Mikor a patkányok megneszelték, hogy 20 000 forintos reprezentációs költséget varrtak a nyakukba, elkeseredésükben hihetetlen orgiát csaptak. Óriási mennyiségű áruféleséget fogyasztottak el. Ugyanis alig hihető, hogy a patkányok, bármilyen mulatós kedvükben is voltak, az itt felsorolt csemegéket gyomorrontás nélkül el tudták volna fogyasztani. Ime, a különleges étlap:

75 db villanyégő,
10 db kávésbögre,
40 db borotvapenge,
240 doboz cipőkrém,

továbbá, nagymennyiségű likőraroma, arckrém, befőttesüveg, vízespohár, géptű, viharlámpa, kerékpárcsengő, fűrész, lapát, szóval sok minden, ami patkányszemnek, szájnak ingere.

Legújabb hírek szerint a patkányok hiába tiltakoztak, a 20 000 forintot meghaladó terhelés továbbra is a számlájukon marad.

Az iszákos kandur . . .

A böcsi Földművesszövetkezet jóváírást kérő jegyzőkönyve például az alábbi csali mesét adja elő: *„20.30 órakor valószínűleg egy kóbor macska beosont az italbolt ablakán, ráugrott a hordóra, a hordó felborult és magával döntött egy 50 literes üveget, melynek következtében 20 liter pálinka elfolyt“.* A szövetkezet vezetői és ellenőrei elhitték a macska-mesét és a 20 liter pálinkát jóváírták.

Egy másik pálinkás esetet a gönci Földművesszövetkezet 2-es számú italboltjának Schneider János nevű boltvezetője rögzítette jegyzőkönyvbe a következőképpen: *„Délután 2 órakor lementem a pincébe, felemeltem egy 11 literes demizsont, melynek füle leszakadt. A fületlenné vált üveg kicsúszott a kezemből, összetört és 11 liter szilvapálinka folyt el 695 forintos értékben“.* No, végre, egy őszinte boltvezető, aki nem akar ujjat húzni az állatokkal! Ezt a tulajdonságát a szövetkezeti tagok látatlanban úgy értékelték, hogy a kárt leírták a számlájáról.

Társasjáték

Általában úgy szokott lenni, hogy a társasjátékoknál az egyik fél a vesztes. De nem így történt Mádon, ahol a Földművesszövetkezet ügyvezetője, Galla Imréné, a boltvezetővel együtt 6000 forintot meghaladó összeg leírását eszközölte. A jóváírás által feleslegessé vált 6000 forintot szép kettesben megosztották, utána friss erőben és egészségben elkezdték törni fejüket az elkövetkezendő jóváírási lehetőségeken.

Különös előléptetés

A gönci Földművesszövetkezet Kiss Sándor nevű vezetője 3428 forintos hiánnyal számolt el az egyik leltározás alkalmával. Ráadásul még hanyag árukezelés folytán előállt áruromlás címén 3725 forint leírást is eszközöltek részére. Utána az ellenőrző közegek Kiss Sándort felelősségrevonás helyett nagylelkűen egy nagyobb boltba helyezték boltvezetőnek.

Sorolhatnám még a leírási, elszámolási és leltári furcsaságokat, a SZÖVOSZ jegyzőkönyvéből, de úgy gondolom, hogy „jóból“ is megárt a sok.

Bernáth Ede

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11 Tel.: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100 142—220.
Terjeszti: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál
Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8,40 Ft. Csekkszámlaszám: 5170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6 — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám 414 000
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.